

mgyoe.com

SAMPLE BOOK

ကောင်းဆိုးစာပေ

ဆူးသစ်

ခွန်အားရှိသော တာ
ခွန်အားရှိသော လူငယ်

၂၀၁၄ ခုနှစ် အမျိုးသားစာပေ (လူငယ်စာပေ) ဆုရ တာအုပ်
စတုတ္ထအကြိမ်

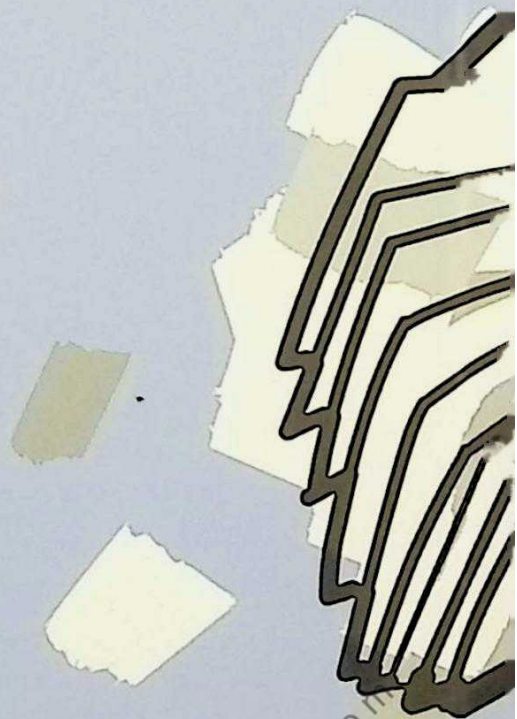
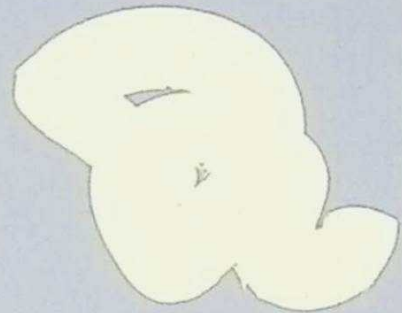

2025.GRAPHIC DESIGN : KYAW MINN MOUNG

mgyoe.com

မိတ်ပြင်းပြနေချိန်မှာ
 ခွန်အားရှိသော စာများက
 ရင်ထဲ၊ ခေါင်းထဲ ဒိုင်းကနဲ ပြေးဆောင်ပြီး
 ချက်ချင်းပင် အားလုံးကို အနိုင်ယူပစ်ချင်မိတ်
 ဖြစ်နေတတ်သည်။

ဆူးသစ်
 ခွန်အားရှိသော တာ
 ခွန်အားရှိသော လူငယ်

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

- ထုတ်ဝေသည့် ခုနှစ်၊ လ - ၂၀၁၄ ခုနှစ်၊ နိုဝင်ဘာလ (ပထမအကြိမ်)
- ၂၀၁၅ ခုနှစ်၊ ဒီဇင်ဘာလ (ဒုတိယအကြိမ်)
- ၂၀၂၀ပြည့်နှစ်၊ စက်တင်ဘာလ (တတိယအကြိမ်)
- ၂၀၂၅ ခုနှစ်၊ စက်တင်ဘာလ (စတုတ္ထအကြိမ်)

- မျက်နှာဖုံးဒီဇိုင်း - ကျော်မင်းမောင်
- စာစစ် - အေးအေး

ကွန်ပျူတာစာစီနှင့်

စာမျက်နှာ ဖွဲ့စည်းမှုဒီဇိုင်း - ကောင်းဆုသာ ပုံနှိပ်လုပ်ငန်းစု

ဦးမိုးဇော်ဟိန်း (၀၁၃၃၄) ၊ ကောင်းဆုသာ စာပေ ၊ အမှတ် (၁) ၊ သစ္စာလမ်းနှင့်
 မိုးကောင်းဘုရားလမ်းထောင့် ၊ ရန်ကင်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။ (မိုးကောင်း
 မှတ်တိုင်)က ထုတ်ဝေပြီး ဦးမင်းမင်းဆန်း (မြ ၀၁၆၈၅)၊ Mother Home
 ပုံနှိပ်တိုက် ၊ အမှတ် (၂၀၆) ၊ ဗိုလ်ချုပ်လမ်း။ ဗိုလ်တထောင်မြို့နယ်၊
 ရန်ကုန်မြို့တွင် ပုံနှိပ်သည်။

- အုပ်ရေ - ၁၀၀၀
- တန်ဖိုး - ၁၅၀၀၀ ကျပ်

မာတိကာ

စဉ်

စာမျက်နှာ

	ခွန်အားရှိသော လူငယ်များအတွက် ခွန်အားရှိသော စာ	၇
၁။	ဘာကြောင့် စာဖတ်သလဲ	၉
၂။	ခွန်အားရှိသောစာ	၁၈
၃။	ရွံ့ထဲက ကျောက်တုံးများ	၂၄
၄။	စကားပြောသော ဒိုင်ယာရီ	၃၆
၅။	မြန်မာရနံ့ မြန်မာအတွေး	၄၅
၆။	မိုက်သောသူများ ထွက်ခဲ့ပြီ	၅၈
၇။	သက်ရှိဘုရား	၇၀
၈။	ဘဝကို စီမံခန့်ခွဲခြင်း	၈၁
၉။	လူဖြစ်လာပြီ ဘာလုပ်မလဲ	၈၆
၁၀။	စကားလုံးလက်ဆောင်	၉၅
၁၁။	သင်သေသော်	၁၀၂
၁၂။	တိကျသောအချိန်	၁၀၉
၁၃။	ရှေ့ဆောင်	၁၁၅
၁၄။	မျိုးဆက်	၁၂၀
၁၅။	စကားလုံး စားသုံးသူများ	၁၂၈
၁၆။	တန်ဖိုး	၁၃၈
၁၇။	လူငယ်နှင့် မိုက်ခြင်း၊ မမိုက်ခြင်း	၁၄၈
၁၈။	အပြစ်မဲ့ ချစ်တဲ့လူငယ်	၁၅၅

၁၉။ သေဖို့ အသင့်ဖြစ်နေတဲ့လူငယ်	၁၆၁
၂၀။ ရှင်းသန့်သောလူငယ်	၁၆၉
၂၁။ လူငယ်နှင့် အတုယူခြင်း	၁၇၆
၂၂။ ဘတ်စ်ကားပေါ်က လူငယ်	၁၈၃
၂၃။ ကောင်းသောယှဉ်ပြိုင်မှု	၁၈၈
၂၄။ ထင်ရှားပင်များ	၁၉၇
၂၅။ ပိတောက်တစ်ကိုင်း	၂၀၆
၂၆။ တန်ဖိုးရှိသော ကျေးဇူးတင်ခြင်း	၂၁၁
၂၇။ ရွှေရောင်လူငယ်	၂၁၈
၂၈။ လူငယ်နှင့် အခွင့်အရေး	၂၂၅
၂၉။ စိတ်ကောင်း စေတနာကောင်း	၂၃၁
၃၀။ အရူးအမူး	၂၃၇
၃၁။ အဓိပ္ပာယ်တစ်ခုစီနှင့် လူ	၂၄၅

“ ခွန်အားရှိသော လူငယ်များအတွက်
ခွန်အားရှိသော စာ ”

တိုင်းပြည်တစ်ပြည်ကို တည်ဆောက်လျှင် လူငယ်ထုကို မေ့ထား၍ မရ။ လူငယ်များ ဘာလုပ်နေသနည်း။ လူငယ်များ ဘယ်ကို သွားနေသနည်း။ လူငယ်များအတွက် ထိုတိုင်းပြည်တွင် မည့်သည့် အရာများ ရှိနေသနည်း စသဖြင့် အချက်အလက်များစွာကို ထည့်သွင်း စဉ်းစားသင့်ပေသည်။

ကျွန်တော့်အနေဖြင့် လူငယ်ဘဝကို ဖြတ်သန်းခဲ့သလို၊ လူငယ်များနှင့် ရင်းရင်းနှီးနှီး ထိတွေ့ပြောဆို နေထိုင်ခဲ့ရာမှ သူတို့နှင့် ပတ်သက်၍ လိုအပ်သည်များ၊ သူတို့နှင့် ပတ်သက်၍ လုပ်ပေးသင့်သည်များ၊ သူတို့ လုပ်သင့်သည်များကို တွေ့ရှိမိသည့်အခါ စာများစွာ ချရေးဖြစ်ရင်း လူငယ်များကို လက်ဆောင်သဖွယ် ပါးချင်သည့် ဆောင်းပါးများ ဖြစ်ပေါ်လာခဲ့ပါသည်။

ထိုဆောင်းပါးများကို စုစည်း၍ စာအုပ်အဖြစ် ထုတ်ဝေခဲ့ပြီး

၂၀၁၄ ခုနှစ်တွင် အမျိုးသားစာပေ(လူငယ်စာပေ)ဆုကို ရရှိခဲ့ပါသည်။
ယခုအခါ ထိုစာအုပ်ကို ကောင်းဆုသာစာပေက တတိယအကြိမ်
အဖြစ် ပြန်လည် ထုတ်ဝေလိုက်ပါသည်။

လူငယ်သည် တိုင်းပြည်အတွက် ခွန်အားအရှိဆုံးသောသူ
များဖြစ်သည်။ ထိုလူငယ်များအတွက် စာမျိုးစုံ ဖတ်ခြင်းဖြင့် လူငယ်
ဘဝ တိုးတက်နိုင်သလို တိုင်းပြည်လည်း တိုးတက်မည်မှာ အမှန်ပင်
ဖြစ်ပါသည်။

လူငယ်တို့အတွက် ရည်ရွယ်ရေးသားခဲ့သော ကျွန်တော့်
ဆောင်းပါးများသည် လူငယ်တို့အတွက် ခွန်အားတစ်စုံတစ်ရာဖြစ်
စေသည့် စာများဖြစ်မည်ဆိုပါက ဤစာအုပ်ကို ရေးသားပြုစု ထုတ်
ဝေကျိုး နပ်ပြီဟု ယုံကြည်မိပါသည်။

ဆူးသစ်

၁၆ : ၃၃ နာရီ

(စင်ကာပူ စံတော်ချိန်)

၀၄ - ၀၇ - ၂၀၂၀

ဘာကြောင့် စာဖတ်သလဲ

ကျွန်တော် လူမှန်းသိတတ်စအရွယ်မှာ စာအုပ်တွေ နည်းနည်း ဖတ်ခဲ့ဖူးပါသည်။ ငယ်စဉ်ကာလ ကလေးဘဝအရွယ်တုန်းက ရွှေသွေး၊ တေဇ၊ မိုးသောက်ပန်း စသည့် ကလေးစာပေတွေဖတ်ပြီး ကြီးပြင်းခဲ့ ရာမှ လူပျိုပေါက်အရွယ်ရောက်တော့ အချစ်ဝတ္ထုတွေ ဖတ်ရတာ အရသာတွေ့လာသည်။ အိမ်မှာ အချစ်ဝတ္ထုတွေ များစွာရှိ၍ အချိန်ရ လျှင်ရသလို ဖတ်ခဲ့သည်။ တက္ကသိုလ်တက်ပြီး ပထမနှစ်၊ ဒုတိယနှစ် တိုင်အောင် အချစ်ဝတ္ထုတွေကို ဖြတ်မရခဲ့။

ရဲဖန်ရဲခါ၌ အချစ်ဝတ္ထုတွေဖတ်ရင်း တခြားသုတစာအုပ်များ၊ တက်ကျမ်းများကို ရသလောက် ဖတ်ခဲ့မိပြန်သည်။ နောက်ပိုင်းကျ တော့ လုံးချင်းဝတ္ထုတွေမှာ စိတ်ကမပါတော့ဘဲ တက်ကျမ်းများ၊ သုတ စာအုပ်များသာ ဖတ်ချင်လာတော့သည်။ သို့သော် ရှေးခေတ် စာရေး ဆရာကြီးများ၏ နာမည်ကျော် ဝတ္ထုရှည်များ၊ ဝတ္ထုတိုများ၊ ဆောင်းပါး များကိုတော့ တွေ့သည့်အခါတိုင်း သေသေချာချာကို ဖတ်ခဲ့မိသည်။

ယခု ဘွဲ့ရ၍ အလုပ်ပင်ဝင်လေပြီ။ အရွယ်အရ လူငယ်သာ ရှိသေးသည်။ စာဖတ်အားကောင်းသူ မဟုတ်သော်ငြား စုံသင့်သလောက် တော့ စုံအောင် ဖတ်ခဲ့ပြီးပြီဟု နားလည်နေမိသည်။ ထိုအခါ ကျွန်တော့်

ခေါင်းထဲ အတွေးတစ်ခု ဝင်လာ၏။ “ဘာကြောင့် စာဖတ်သလဲ” ဆိုသော အတွေး။ အမှန်က မေးခွန်းတစ်ခုဖြစ်သည်။

တွေးကြည့်ပါ။ ကကြီး၊ ခခွေး ရေးတတ်ဖတ်တတ်ပြီဆိုသည့် အချိန်ကတည်းက ကျွန်တော်တို့ အသက်ရှင်ရပ်တည်နေချိန် သည်နေ့ အထိ စာတွေဖတ်ခဲ့ကြသည်။ ကျောင်းဖတ်စာအုပ်ထဲက စာတွေ၊ ပြင်ပက စာတွေကို စာဖတ်တတ်ချိန်ကတည်းက နည်းနည်းချင်းစီ တော့ ဖတ်ခဲ့ပြီးကြပြီ။ ဘာကြောင့် စာဖတ်သလဲ။

အတန်းထဲက စာတွေက ကျွန်တော်တို့ အသိဉာဏ်တွေကို တစ်ဆင့်ချင်း မြှင့်တင်ပေးပြီး ဘဝမှာ အသက်မွေးဖို့ လမ်းကြောင်း လေးတွေ ချပေးခဲ့သည်။ အပြင်ဘက်က စာတွေကတော့ အတန်းထဲက မရနိုင်သော ရသများ၊ ဗဟုသုတများကို ထပ်လောင်းဖြည့်ဆည်းပေး တာမျိုး ဖြစ်သည်။ ဒါဖြင့် ကျွန်တော်တို့ စာဖတ်သည်က ဦးနှောက်ထဲ မှာ အသိဉာဏ်တွေပြည့်နေဖို့ ဖြစ်နေသည်။ စင်စစ် ထိုအရာသည် လက်တွေ့ကျသော အဖြေမဟုတ်ပါ။ သူ့နောက်ကွယ်မှာ အဖြေတစ်ခု ရှိပါသေးသည်။

ဤနေရာ၌ အလျဉ်းသင့်၍ ကျွန်တော် စာဖတ်ရင်း တွေ့ကြုံ ခံစားရတာတွေကို ဖောက်သည်ချချင်ပါသည်။

ကျွန်တော် အပြင်စာတွေ စဖတ်စက ကိုယ်မသိသေးတာ တစ်ခုကို စာထဲက သိလိုက်ရလျှင် အလွန်ပျော်တတ်ပါသည်။ Iron Cross တီးဝိုင်းကို ဘာကြောင့် သူရဲကောင်းလေးများဟု ခေါ်ရသလဲဟု စဉ်းစားမရခင်က ‘ဆရာလင်းယုန်မောင်မောင်’ ၏ ‘ဟစ်တလာ’ စာအုပ် မှာ ဟစ်တလာရသော ဆုများသည် Iron Cross Second Class (တပ်သားကျော် ဒုတိယအဆင့်)၊ Iron Cross First Class (တပ် သားကျော် ပထမအဆင့်)ဖြစ်ပြီး ထိုဆုများသည် သာမန်တပ်သား တပ်ကြပ်များ ရခဲ၍ မြေပြင်မှာ ထူးချွန်စွာ စွမ်းဆောင်နိုင်မှ ရသည် ဖြစ်ရာ သူရဲကောင်းသဖွယ် ပေးအပ်ခြင်းဖြစ်သည်ကို ဖတ်ရှုလိုက်ရ

ခွန်အားရှိသော စာ ခွန်အားရှိသော လူငယ်

တော့မှ Iron Cross တီးဝိုင်းကို သူရဲကောင်းလေးများဟုခေါ်တာ နားလည်ရင်း ဝမ်းသာခဲ့ရလေသည်။

ထို့ပြင် 'မာရဇွ' ဆိုသော အဆိုတော်နာမည်ကို ဘယ်မှာတွေ့ဖူးပါလိမ့်ဟု စဉ်းစားရင်း ရာမ၊ လက္ခဏာ ဇာတ်တော်ထဲက ဒဿဂီရိ၏ ဦးရီးတော် 'မာရဇွ'ကို 'ဆရာချစ်ဦးညို' ၏ 'လင်္ကာဒီပချစ်သူ' ဝတ္ထုပြန်ဖတ်ရင်း တွေ့မိမှ အသံအမျိုးမျိုးပြောင်းလဲတတ်သော ပညာရှင်ဦးရီးတော် မာရဇွ၏ အမည်ကို အစွဲပြု၍ မှည့်ဖွယ်ရှိသည်ဟု ကောက်ချက်ချကာ နားလည်ကျေနပ်ခဲ့မိသည်။ မာရဇွ ကိုယ်တိုင်ကလည်း ဝန်ခံခဲ့သည်ဟု သိရပါသည်။

တစ်ဖန် ဆရာစိုင်းခမ်းလိတ်ရေး၍ စိုင်းထီးဆိုင် သီဆိုထားသော 'ခြင်္သေ့လည်ပြန်' သီချင်းခေါင်းစဉ်ကို ယခုနောက်ပိုင်းထုတ်သော သီချင်းစာအုပ်တွေမှာ 'ခြင်္သေ့လည်ပြန်' ဟုသာ တွေ့ရပြီး ဟိုစဉ်က စာအုပ်ဟောင်းတွေမှာ 'ခြင်္သေ့လည်ပြန်' (သို့မဟုတ်) 'ပြန်ညှိရမယ့် ကာရန်' ဟု ဖော်ပြထားရာ ဘာအဓိပ္ပာယ်နှင့် သည်ခေါင်းစဉ်ကြီးတွေ ပေးပါလိမ့်ဟု စဉ်းစားမရ ဖြစ်ခဲ့ဖူး၏။ နောက်မှ ဖျာပုံမြို့ နိုင်ငံတော်တန်းမြင့်ကျောင်း အထက်တန်း မြန်မာစာပြ ဆရာကြီး ဦးဘိုးငွေ ရေးသားသည့် တန်းမြင့်ကဗျာဖွဲ့နည်းကျမ်းတွင် 'လွမ်းချင်းစပ်နည်း' ၌ 'ပြန်ဂဟပ်' ကာရန်ယူနေပုံကို 'ခြင်္သေ့လည်ပြန်' ဟုခေါ်ကြောင်း၊ ပြန်ဂဟပ် ကာရန်ယူပုံ ဆိုသည်မှာ ကာရန်တစ်ခုကို ခံထားပြီးနောက် ထိုကာရန်နှင့်မတူသော ကာရန်သစ်တစ်မျိုး ထပ်ယူ၍ မူလကခံခဲ့သော ကာရန်ကို ပြန်အုပ်ခြင်းဖြစ်ကြောင်း ဖွင့်ဆိုထားရာ ဆရာစိုင်းခမ်းလိတ် ရေးသားထားသော သီချင်းစာသားပါ အိမ်ထောင်ရေးမှာ လင်ယောက်ျားက မှားနေ၍ အမှန်မြင်ကာ ပြန်လည်ညှိနှိုင်းပြုပြင်ကာ ကြင်နာတော့မည်ဆိုသည့် အကြောင်းနှင့် 'ခြင်္သေ့လည်ပြန်' (သို့မဟုတ်) 'ပြန်ညှိရမယ့် ကာရန်' ဟု ခေါင်းစဉ်တပ်ထားပုံကို ဆက်စပ်၍ရသွား၏။

mgyo.com

အမှန်အတိုင်း ဝန်ခံရလျှင် စကားလုံးတို့၏အဖြေကို မသိခင်က ကိုယ့်ဘာသာ ထင်ရာမြင်ရာ အဓိပ္ပာယ်ယူခဲ့ဖူး၏။ Iron Cross ကို ဘယ်လိုအဓိပ္ပာယ်ယူရမှန်း မသိသော်လည်း အချင်းချင်း နောက်ပြောင်ကာ Iron က သံ၊ Cross က ကြက်ခြေခတ်၊ သံကြက်ခြေခတ်ဟု ဆိုရင်း ရယ်စရာလုပ်ခဲ့ကြသည်။ ‘မာရဇွ’ ကိုတော့ ဗေဒင်မေး၍ ပေးတာပဲနေမှာဟု တွေးခဲ့ပြီး ‘ခြင်္သေ့လည်ပြန်’ ကိုတော့ ‘ဆရာစိုင်းခမ်းလိတ်’ နှင့် ‘စိုင်းထီးဆိုင်’ က သူတို့ကိုယ်သူတို့ ခြင်္သေ့ကြီးတွေဟု တင်စားကာ သူတို့ဖြတ်သန်းခဲ့ရသည့် ခရီးကို လည်ပြန်လှည့်ကြည့်တာ နေမည်ဟု ပေါ့ပေါ့ပဲ တွေးခဲ့၏။

သည်တော့ စာမဖတ်ခင်က ရှိသည့်အသိနှင့် စာဖတ်ပြီးမှ ရလာသော အသိက ရယ်စရာကောင်းလောက်အောင် ကွာခြားနေတာ တွေ့ရသည်။ သို့သော် သည်စကားလုံးတွေက လောလောဆယ် လူသိများနေသော စကားလုံးတွေဖြစ်ပြီး နောက်ကွယ်မှာ အဓိပ္ပာယ်တစ်ခု ရှိသည်ဟု ထင်မြင်ခဲ့ရာမှ သိရှိလာရသော စကားလုံးတွေဖြစ်သည်။ ယခုနောက်ပိုင်း အသုံးနည်းလာပြီး နောက်ကွယ်မှာ အဓိပ္ပာယ်မရှိဘူးဟု ထင်ခဲ့ပြီးမှ စာဖတ်ရင်း အဓိပ္ပာယ်တွေ သိလာရသည့် စကားလုံးတွေလည်း ရှိပါသေးသည်။ ဥပမာ- ‘အလွန်ချာသူ’၊ ‘ဗိုင်းနာမ’ စသည့် စကားလုံးတို့သည် ကျွန်တော်တို့ သည်ဘက်ခေတ်မှာ ရံဖန်ရံခါ၌ ‘တော်တော်ချာတဲ့ကောင်ကွာ’ ဟု လူကြီးတွေပြောသည့်အခါ၊ ‘ဗိုင်းနာမ’ ဟု အရပ်ထဲမှာ ဆိုကြသည့်အခါမှသာ ကြားရသည့် စကားလုံးများ ဖြစ်သည်။

ရှေးခေတ် မြန်မာယောက်ျားများ ဆေးမင်ကြောင် အထိုးခံစဉ် အော်သည်၊ ညည်းသည်၊ အံကြိတ်ခံသည်ဆိုလျှင် အပျိုတွေက ကွမ်းပေး၍ အနားမှာရှိသော အတီးသမားများကို မျောက်မင်းအူသံကဲ့သို့ သော ငိုညည်းသံအစစ်ကို တီးပေးခိုင်းရာ မျောက်မင်းအူသံကဲ့သို့သော ‘အချာပဝရ’ ချီသော ဘုန်းတော်ဘွဲ့ကို တမင်ဖျက်၍ တီးပေးရ၏။

ခွန်အားရှိသော စာ ခွန်အားရှိသော လူငယ်

ခဏခဏ စုတ်ထိုးတတ်သူ၊ ညည်းညူတတ်သူဖြစ်က အတီးသမား များက ခဏခဏ 'အချာပဝရ' လုပ်ရရာ ခဏခဏ ချာရသူ၊ အလွန် ချာသူ ဖြစ်လာ၏။ ဒါကိုပင် အစွဲပြုကာ အလွန်ချာသူ ဖြစ်လာ၏။ ဒါကိုပင် အစွဲပြုကာ အလွန်ချာသူဟု ဆိုခဲ့ကြောင်း ဆရာကြီး 'ရန်ကုန် ဘဆွေ' ၏ 'မြန်မာပြည်သား' စာအုပ်ထဲမှာ ဖတ်ဖူးပြီး သတ္တိနည်းသူ ကို ဆိုခဲ့ရာမှ ယခုအခါ အရည်အသွေးညံ့သူကို ချာသည့်လူဟု ဆိုနေ ကြကြောင်း တွေးတော မှတ်ချက်ချနိုင်ခဲ့လေသည်။

တစ်ဖန် ရှေးခေတ် အပျိုလေးတို့ ဝဲလင်းဆောင် (အိမ်မ၏ရှေ့ ဌ် အမိုးတစ်ဆင့်ပြု၍ ထုတ်ထားသော ဘေးနှစ်ဖက်အကာနှင့် ခေါင် ပါသည့် မြေစိုက်အဆောင်၊ အိမ်သုံးပစ္စည်း၊ လယ်ယာသုံးပစ္စည်းများ လည်း ထားသည့်အဆောင်)၌ မိုင်းငင်ရင်း လူပျိုလေးတွေကို ဧည့်ခံ ၍ စကားထာဝှက် ဉာဏ်စမ်းကြရာမှ ထူလွန်း၊ ထိုင်းလွန်း၊ အလွန်း၊ ညံ့ဖျင်းလွန်းသောကြောင့် မည်သည့်ကာလသားကမျှ မကြိုက်နိုင်ကြဘဲ စွန့်ပစ်သွားကြသဖြင့် မိုင်းငင်သော အလုပ်ခွင်၌ နာခဲ့ရ၍ 'မိုင်းနာမ' ဖြစ်တော့မည်ဟု မိမိဘာသာ ရည်ညွှန်းကာ ထိုဘဝမှ လွတ်မြောက်ရန် စကားထာ ဝှက်ပါတော့မည်ဆို၍ စကားထာဝှက်ခဲ့ရသည်ဟု ထို 'မြန်မာပြည်သား' စာအုပ်မှာပင် ဖတ်ခဲ့ရပြန်ရာ သည်ဘက်ခေတ်၌ ဆဲရေးသည်ဟု ယူဆသော အယူမှာ မှားယွင်းနေကြောင်း နားလည်ခဲ့ ရပြန်သည်။

အလျဉ်းသင့်၍ ကျွန်တော်သိထားသော စကားလုံးလေးတွေ ကို ဖောက်သည်ချရခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော် အဓိက ဆိုလိုချင် သည်က စာနည်းနည်းဖတ်လျှင် နည်းနည်းသိသည်။ များများဖတ် လျှင် များများသိသည်ဟု နားလည်စေရန်ဖြစ်သည်။ ထိုသို့သိရာ၌ မိမိဗဟုသုတ တိုးပွားလာသလို ရမ်းသန်း၍ထင်နေသော အထင်များ လည်း ဝေဝါးရာမှ ကြည်လင်ပြတ်သားလာ၏။ အသိဉာဏ် မြင့်မား လာသည်ဟု ဆိုလျှင်လည်း ရသည်။ ပြီးတော့ မိမိသိထားသော အသိ

တစ်ခုကို ပြန်လည်အသုံးချနိုင်လာ၏။ များများသိထားရာ ရှေ့က သူတို့သိခဲ့သမျှ အသုံးပြုထားသည်ကို ကျွန်တော်တို့လို နည်းနည်းသိသူများက ရှာဖွေလေ့လာရ၏။ သူတို့နည်းတူ သိလာရသောအခါ ကျေနပ်ပျော်ရွှင်ရ၏။

သို့သော် စာဖတ်ခြင်းသည် သိနိုင်သမျှ သိအောင်၊ သိလာသမျှကို ကျေနပ်ပျော်ရွှင်မှု ခံစားရအောင် ဖတ်ခြင်းမျိုး မဟုတ်တာလည်း စာဖတ်သူ ကျွန်တော်တို့ သိနားလည်လာပြန်ပါသည်။ ဒါဖြင့် ဘာကြောင့် စာဖတ်သလဲ။

စာတွေက မျိုးစုံရှိသည်။ အကြောင်းအရာမျိုးစုံ ပါသည်။ ကဏ္ဍများစွာ ရှိသည်။ ငယ်စဉ်မှ သေသည့်တိုင်အောင်လည်း စာတွေ ဖတ်ခဲ့၊ ဖတ်ဆဲ၊ ဖတ်ကြရဦးမည်။ သေချာသည်ကတော့ စာထဲက တစ်ခုခုကို လိုချင်၍ ဖတ်တာ ထင်ရှားသည်။ အပျင်းပြေဖတ်ဖတ်၊ ရည်ရွယ်၍ဖတ်ဖတ် တစ်ခုခုကို လိုချင်၍ ဖတ်တာဖြစ်သည်။ ဘာခံစားရမလဲဆိုသည့် အတွေးမျိုးနှင့် ဖတ်တာဖြစ်သည်။ မဖတ်ခင်နှင့် ဖတ်နေဆဲမှာတော့ သည်အတွေး မရှိ။ ရှိလျှင်လည်း စာဖတ်ပြီး ဘာရမလဲဆိုသော အတွေးကြီးက လွှမ်းမိုးနေလျှင် တကယ်ဖတ်လျှင် ဘာမျှမရတော့တာ ကျွန်တော့်ကိုယ်တွေ့ သိခဲ့ဖူးသည်။

စာကို စာလိုဖတ်၊ ပြီးမှ တွေးတောဆင်ခြင်၊ သည်လိုလုပ်မှ စာရေးသူ၏ အာဘော်ကို ကျက်မိကာ နောက်ဆို သူ့စာပဲ ဖတ်တော့မည်ဆိုပြီး စာကို ရွေးဖတ်ကာ ဘာရမလဲဆိုသည့် မေးခွန်းကို ဖြေပြီး သား ဖြစ်သွားတတ်သည်။ စာရေးသူပေးတာနှင့် မိမိလိုချင်တာ ကိုက်ပြီဆိုလျှင် ဘယ်သူက ဘာကိုဖတ်ပါဟု ပြောစရာမလိုတော့။ စာကို စုံအောင်ဖတ်ပါတို့၊ ရွေးဖတ်ပါတို့ဆိုသော စကားတွေကို နားမဝင်တော့။ ကိုယ့်ဘာသာ သိလာသည်။ ဘယ်သူက ဘာတွေရေး၍ ဘာတွေပေးနေသည်။ ဘယ်စာအုပ်ကိုဖတ်လျှင် အကျိုးမရှိ။ သည်လိုသိသွားပြီး စာထဲက ဘာရမလဲဆိုသော အတွေးက အလိုလို ပျောက်သွားသည်။

ခွန်အားရှိသော စာ ခွန်အားရှိသော လူငယ်

တကယ်ရတာကိုတောင် ခံစားမိနေပြီ မဟုတ်လား။ ဒါဖြင့် စာဖတ်ခြင်းသည် သိချင်၊ တတ်ချင်၍ ဖတ်သည်။ တစ်နည်းအားဖြင့်ဆိုရလျှင် ကျွန်တော် ရှေ့မှာဆိုခဲ့သလို ဦးနှောက်ထဲမှာ အသိဉာဏ်တွေပြည့်နေဖို့ ဖတ်တာမျိုးဖြစ်သည်ဟု ဆိုရဦးမည်။ သို့သော် အသိဉာဏ်တွေ ဖြည်းဖြည်းချင်း ဖြည့်နေတာ ဘာလုပ်ဖို့လဲ တွေးကြည့်ပါ။ စာရေးဆရာဆိုလျှင်တော့ ဗဟုသုတပြည့်လေ ကောင်းလေမို့ သူ့ဘာသာသူတော့ အကျိုးရှိပေလိမ့်မည်။ တခြားလူတွေအတွက်ကျတော့ ထိုသို့မဟုတ်။ ဗဟုသုတတွေရ၊ အသိဉာဏ်တွေ ရင့်ကျက်နေခြင်းသည် စာရေးဖို့ မဟုတ်။ ပညာရှိသူခမိန်ကြီးလုပ်ဖို့လည်း မဟုတ်ပါ။ ငါတတ်တယ်ကွဟု မော်ကြွားကာ လူရှေ့သူရှေ့ ဟောင်ဖွာဟောင်ဖွာ လုပ်ဖို့လည်း မဟုတ်။ စာအုပ် ဘယ်နှအုပ် ဖတ်ပြီးပါပြီဟု ကြွားချင်၍ စာဖတ်တာလည်းမဟုတ်။

အဓိကက စာဖတ်ပြီးရလာသော ဗဟုသုတတွေ၊ ရင့်ကျက်လာသော အသိဉာဏ်တွေက ထိုသူကို ပြန်အုပ်ချုပ်ကာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ထိန်းကျောင်းမောင်းနှင်ဖို့ဆိုတာ သွားတွေ့ရသည်။

လူတောထဲမှာ လူတွေနှင့် နေသည်။ အမှားနည်းအောင် ထိန်းကျောင်းသွန်သင်ဖို့ မိဘ၊ ဆရာသမားနှင့် ရဟန်းသံဃာတွေ ရှိသည်။ စာအုပ်ဖတ်လျှင်တော့ ထိုသူတွေက ဘာမျှမပြောလည်း ကိုယ့်ဘာသာနားလည်သွားသည်။ ဘယ်သူနှင့်ဆို ဘယ်လိုနေရမည်၊ ဘယ်လိုဆက်ဆံရမည်။ ဘဝတိုးတက်အောင် ဘယ်လိုကြိုးစားရမည်။ နောက်ဘဝကူးကောင်းစေချင်သည် စသည်ဖြင့် စာစုံလျှင် စုံသလို ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အနည်းနှင့်အများ ထိန်းကျောင်းသွားနိုင်သည်။ တစ်ခုတော့ ရှိသည်။ ထိုသို့ဖြစ်ဖို့ စာအုပ်ကောင်းတွေ ဖတ်ဖို့တော့ လိုမည်။ ဒါလည်း ထူးထူးထွေထွေ ဘာမျှမလုပ်ရ။ စာများများဖတ်လာလျှင် စာအုပ်တွေကပင် မိမိကို လမ်းညွှန်သွားလိမ့်မည်။ ‘ငါ့ကိုဖတ်ရင် မင်း အချိန်ကုန်တာပေါ့’။

‘ငါ့ကို ဖတ်ပါ၊ မင်းအသိဉာဏ်တွေ ထပ်ပြီးပွင့်သွားလိမ့်မယ်’ ဟု စာအုပ်တွေကပင် ပြောလိမ့်မည်။

နောက်တစ်ခုက ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အမြဲထိန်းကျောင်းနေနိုင်ရန် စာအုပ်များကို ဖတ်ရင်းနှင့် ရပ်မပစ်ပါနှင့်၊ ဖယ်ရှားမပစ်ပါနှင့်ဟု ဆိုချင်သည်။ ပြတ်တောင်းပြတ်တောင်း ဖြစ်ချင်ဖြစ်ပါစေ။ စာအုပ်ကောင်းတွေကို ကြုံလျှင် ကြုံသလို စာစုံအောင်ဖတ်ပါဟု ကျွန်တော်က ဆိုပါဦးမည်။ တချို့က သူတို့ကိုယ်သူတို့ စာတော်တော်ဖတ်သည်ဟု အထင်ရောက်ကာ တချို့စာတွေကို ဖတ်သင့်ပါလျက် ကိုယ့်ဉာဏ်နှင့် ယှဉ်လျှင် နိမ့်သည်ဆိုကာ ဖတ်စရာမလိုဟု ဖယ်ရှားတတ်သည်။ ထိုသူတွေမှာ ဘာသွားတွေ့သလဲဆိုလျှင် ရံဖန်ရံခါ၌ လူအများက လက်မခံနိုင်လောက်သော အမှားမျိုးကို သူတို့က အမှန်ဟုထင်ကာ လမ်းလွဲနေတာ တွေ့ရလေသည်။

လူတိုင်းကတော့ မှားကြလိမ့်မည်။ သို့သော် စာဖတ်သည့်သူ မှားပြီဆိုလျှင် သူများထက် ထူးခြားသည်ဟု ဆိုရလောက်အောင် မှားတတ်ပြန်သည်။ သည်တော့ စာဖတ်သည့်သူ မှားခြင်းမှာ သူ့အတွက် နောက်ထပ် အသိဉာဏ်တွေပွင့်ပေးသည့်စာ (သို့မဟုတ်) ရှိနေသည့် အသိဉာဏ်ကို လှုပ်နှိုးသည့်စာမျိုးကိုရှောင်ကာ ထပ်မဖတ်ဘဲ ကိုယ့်ဘာသာ လူတတ်ကြီးလုပ်နေ၍သာ မှားခြင်းဖြစ်သည်ဟု ကောက်ချက်ချနိုင်ပေသည်။

သည်မျှဆိုလျှင် ‘ဘာကြောင့် စာဖတ်သလဲ’ ဆိုသော မေးခွန်းလေး ရှင်းလောက်ပေပြီ။ ကျွန်တော်တို့ ဖြတ်သန်းရသော ဘဝမှာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ထိန်းကျောင်းမောင်းနှင်ဖို့ စာတွေဖတ်ရသည်ဟု နားလည်နိုင်ပြီ ထင်ပါသည်။ ထပ်ဆိုပါရစေ။ စာကောင်းတွေကို များများဖတ်ပါ။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် တွန်းအားပေးရန်၊ သတိပေးရန် အတွက် အဆက်မပြတ်အောင် ဖတ်ပါ။ ထိုသို့ဖတ်မှလည်း စာဖတ်သည်ဆိုသော အလုပ်နှင့်အညီ ရလဒ်ကောင်းတွေ ရလာမည်ဖြစ်သည်။

ခွန်အားရှိသော စာ ခွန်အားရှိသော လူငယ်

အသေချာဆုံးကတော့ စာကောင်းတွေကို အနည်းနှင့်အများ ဖတ်သူသည် သူ၏အသိဉာဏ် အနည်းနှင့်အများ ပွင့်လင်းတိုးတက်နေ မည်ဖြစ်ပြီး လောကထဲမှာ နေထိုင်ရာ၌ တခြားသူတွေထက် အဆင်ပြေ ချောမွေ့မှု၊ တိုးတက်အောင်မြင်မှုတွေ အနည်းနှင့်အများ သာလွန်နေ မှာဖြစ်ကြောင်း လေ့လာသုံးသပ်မိပါတော့သည်။ ။

မူခင်းရှုထောင့် ရသစုံမဂ္ဂဇင်း
ဖေဖော်ဝါရီလ၊ ၂၀၀၂ ခုနှစ်။

ခွန်အားရှိသောစာ

“ ဓားတွေက တောင်တန်းတွေလောက် များတယ်။
 မီးလျှံတွေက ပင်လယ်တွေလောက် ကျယ်တယ်။
 ဒီဓားတောင်တန်းနဲ့ ဒီမီးပင်လယ်ကို ငါ ကျော်ဖြတ်မယ်။ ”

သည်စာသားတွေကို ဖတ်မိသည်နှင့် စာဖတ်သူအချို့ ဘယ်
 စာအုပ်ထဲကဆိုသည်ကို သိရှိပြီး ဖြစ်နေလိမ့်မည် ထင်ပါသည်။ ဆရာ
 ‘မြသန်းတင့်’ ၏ ‘ဓားတောင်ကိုကျော်၍ မီးပင်လယ်ကို ဖြတ်မည်’
 ဆိုသော လုံးချင်းဝတ္ထု၏ အဖွင့်စာမျက်နှာတွင် ပါဝင်သော ‘တရုတ်
 အလုပ်သမား လူငယ်တစ်ဦး၏ ကဗျာတစ်ပုဒ်’ ဟု ဖော်ပြထားသည့်
 ကဗျာစာသားများ ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်တော် ဖတ်ဖူးခဲ့တာ ကြာပါပြီ။ ဖတ်ပြီး ကြိုက်လွန်း၍
 စာအုပ်တစ်အုပ် ဖတ်ပြီးတိုင်း ကြိုက်နှစ်သက်ရာ စာသားတွေကို
 ကူးထည့်ထားလေ့ရှိသည့် မှတ်စုစာအုပ်ထဲမှာ ကူးရေးထားခဲ့ဖူးပါသည်။
 ဘဝမှာ အဖုအထစ်များ၊ အဆင်မပြေမှုများ တစ်ခုခု ကြုံလာတိုင်း
 ထိုစာသားလေးတွေက အတွေးထဲကို ပြေးဝင်လာတတ်ပါသည်။

ဘာကြောင့် ဒီလိုဖြစ်ရသလဲ။ ကျွန်တော့်ဘဝမှာ ဖတ်ခဲ့ဖူး

ခွန်အားရှိသော စာ ခွန်အားရှိသော လူငယ်

သောစာတွေ အတော်အသင့် များခဲ့ပြီ။ ဒီစာတစ်ပိုဒ်တည်းမှ မဟုတ်တာ။ ခုတော့ သည်စာတစ်ပိုဒ်ကပင် ကျွန်တော့်အတွက် အားတွေ ဖြစ်နေစေသလိုပင်။

ဒါမျိုး နောက်ထပ်စာသားတစ်ခု ရှိပါသေးသည်။ ကာတွန်းများကိုတွေ့လျှင် ရံဖန်ရံခါ ကောက်ကောက်လှန်တတ်သော အကျင့်က ရှိနေ၍ ‘ပန်းချီမြင့်အိုတူး’ ၏ ‘မှန်တိုင်းနှင်းဆီ’ ဆိုသော ကာတွန်းစာအုပ်ထဲမှ ပင်တိုင်ဇာတ်ကောင် ‘ဒီရဲဂျာ’ ၏ ဆိုစကားလေးတစ်ခုကို ကျွန်တော် ဖတ်မိခြင်းပင်။

‘ယှဉ်ပြိုင်တိုက်ခိုက်မှုတိုင်းမှာ အနိုင်ရဖို့ ငါမွေးဖွားလာခဲ့တယ်’ (ဒီရဲဂျာ)ဆိုသော စာသား။

‘ဓားတောင်’ ကို ဖတ်ပြီးချိန်မှာ သည်စာသားကို ဖတ်ရသော်လည်း စာသားလေးက တစ်ကြောင်းတည်းဖြစ်၍ ထင်ပါသည်။ ခေါင်းထဲမှာ ပိုမှတ်မိလွယ်နေသည်။ စာအုပ်ထဲမှာ ထည့်မမှတ်ဘဲ ယှဉ်ပြိုင်မှုတွေကြုံတိုင်း ကျွန်တော့် ခေါင်းထဲကနေတစ်ဆင့် နှုတ်ဖျားကို ပြေးဝင်လာတတ်သော စာသားလေးပင်။

သည်စာတွေက ကျွန်တော့်လို လူတစ်ယောက်ကို ဘာဖြစ်လို့ သည်လောက်ချုပ်ကိုင်နေရသလဲ။ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်က ထစ်ခနဲရှိခေါင်းထဲ၊ ရင်ထဲမှာ စွဲမြဲစွာ ခံယူမှတ်သားတတ်လို့လား။ သည်လိုတော့ဖြင့် မဟုတ်ပါ။ ကျွန်တော်ဖတ်ခဲ့သော စာတွေတိုင်းသာ မှတ်မိမည်ဆိုလျှင် ကွန်ပျူတာက Hard Disk ပင် ကျွန်တော့်မှတ်ဉာဏ်ကို အရုံးပေးရမည်။

အဖြေက တစ်ခုပဲ ရှိပါသည်။ လူတစ်ယောက် တစ်ခုခုကို စွဲလမ်းနှစ်သက်ပြီး လွန်လွန်ကျွံကျွံ ဖြစ်လာလျှင် ကြည့်လိုက်ပါ။ သူနှင့်သူစွဲလမ်းသော အရာတွေကြားမှာ တူညီမှုတွေ ရှိနေ၍ဖြစ်သည်။

ဥပမာ— ကဗျာဆရာ၊ စာရေးဆရာ မောင်စိန်ဝင်း (ပုတီးကုန်း) ၏ ကဗျာများကို ဆယ်ကြိမ်အထိ ပြန်ထုတ်ရသည်။ ဘာကြောင့်

နည်း။ သူ့ကဗျာ၏ အသံ၊ ကာရန်၊ အကြောင်းအရာတွေကို ထပ်တူ ခံစား၍ရသူတွေ များ၍ပင်။ ကျွန်တော်လည်း ထိုကဗျာတွေထဲက တချို့ကို စွဲလမ်းနှစ်ခြိုက်၍ အလွတ်ရခဲ့ရာ ကဗျာများ၏ တချို့အချက် များသည် ကျွန်တော့် ခံယူချက်နှင့် သွားကိုက်ညီ၍ ထပ်တူခံစားရ သလိုဖြစ်ကာ အလွတ်ရသွားခဲ့တာမျိုး ဖြစ်သည်။ ဒါက နှလုံးသားနှင့် ပတ်သက်၍ ခံစားမှုနှင့် ပတ်သက်၍ တချို့စာတွေက ကျွန်တော်တို့ ကို ချုပ်ကိုင်သွားနိုင်ခြင်းပင်။

ဘဝအတွက် အားမာန်၊ သတ္တိ၊ ခွန်အား စသည့် အရာများ အတွက်ဆိုလျှင်တော့ အထက်မှာတုန်းက ကျွန်တော် ဆိုခဲ့သလို ‘ဓား တောင်’ ထဲကစာ၊ ‘ဒီရဲဗျာ’ ၏ စာတွေက ကျွန်တော်နှင့် တိုက်ဆိုင်မှုရှိ၍ ချုပ်ကိုင်သွားနိုင်ပြီး ကျန်သူတွေပါ တိုက်ဆိုင်မှုရှိလျှင် ထိုစာသားတွေ ကို နှစ်ခြိုက်ပြီး အမြဲမှတ်မိကာ ကျွန်တော့်လိုဖြစ်မှာ အသေအချာပင်။

အချစ်၊ အလွမ်း ကဗျာ၊ သီချင်းတွေက ကျွန်တော်တို့ကို လွမ်းမိုးနိုင်သည့်အခါ ရှိရမည်။ ဘဝထဲမှာ ရုန်းကန်နေရချိန်မှာ ခွန်အား ရှိသော စာတွေက ကျွန်တော်တို့ကို လွမ်းမိုးသည့်အခါ ရှိမည်။ သူ့နေရာ နှင့်သူ အဝင်ခွင့်ကျ ရှိနေမှာက သေချာသည်။ သို့သော် ခွန်အားရှိသော စာက ရှာဖွေရခက်တတ်ပြီး ချစ်၊ မုန်း၊ လွမ်း စာသားတွေက ကျွန်တော် တို့ရှိရာ နေရာတိုင်းမှာ ပြည့်လျှံနေတတ်ရာ စာထဲက အားဖြစ်စေသည့် စာအုပ်မျိုးကို ရှာတတ်မှ၊ ရှာနိုင်မှ တော်ရာကျပေမည်။

ဘဝမှာ လူတိုင်းလိုလို ချစ်နိုင်၊ လွမ်းနိုင်သည်။ သို့သော် ဘဝမှာ စိတ်ညစ်၊ စိတ်ပျက်စရာတွေကြုံပြီး နာလန်ထနိုင်အောင် လုပ်ဖို့ကတော့ တော်တော်ခဲယဉ်းသည်။ ရှုံးနိမ့်၍ အလွယ်တကူ စိတ် ပျက်နိုင်သည်။ စိတ်ကို ပြန်တည်ဆောက်ဖို့ကျတော့ မလွယ်နိုင်တော့။

အသိုင်းအဝိုင်းကောင်း၊ ပင်ကိုအခံကောင်းပါမှ လွင့်မသွားမှာ ဖြစ်သည်။ ထိုသို့မဟုတ်ပါက ခွန်အားရှိသော စာများကို များများ ဖတ်၊ စိတ်နှလုံးသွင်းဖို့ ကြိုးစားမှဖြစ်မည်။ ထိုနှစ်ချက်နှင့် မညီလျှင်

တော့ တော်ရုံဒုက္ခနှင့်ပင် ဘဝပျက်မတတ် ဖြစ်နေသူတွေလို အရာရာ တိုင်းကို အလွယ်တကူ အရှုံးပေးနေတော့မည်။

ကျွန်တော်လည်း ဘဝမှာ စိတ်ပျက်စရာတွေ တော်တော်ကြုံ ခဲ့ဖူးသည်။ မိသားစုနှင့်၊ သူငယ်ချင်းနှင့်၊ ပညာရေးနှင့် စသည်ဖြင့် စုံနေအောင် စိတ်ပျက်စရာတွေ ပုံခဲ့သည်။ သို့သော် ကျွန်တော့်ဝန်းကျင် သည် စာပေအသိုင်းအဝိုင်း ဖြစ်သည်။ အဖေက စာပေလောကထဲက၊ သူငယ်ချင်းတွေက စာကြမ်းပိုးတွေ။ သည်နှစ်ချက်နှင့်ပင် ကျွန်တော် က စာအုပ်တွေထဲမှာ စိတ်ပျက်စရာတွေကို နှစ်မြှုပ်ထားနိုင်ခဲ့သည်။

တက်ကျမ်းတွေကို သဲသဲမဲမဲ ဖတ်နေစဉ်တုန်းက 'ဆရာဖေမြင့်' ၏ 'မဖြစ်နိုင်ဘူးဆိုတာ သေချာပြီလား' ဆိုသော စာအုပ်ကို သူငယ် ချင်းတစ်ယောက်ဆီက ငှားဖတ်ဖူးသည်။ နောက်တော့ ထိုသူငယ်ချင်း ကပင် လက်ဆောက်ဝယ်ပေး၍ ကျွန်တော့် ကိုယ်ပိုင်စာအုပ် ဖြစ်လာ သည်။ ထို 'မဖြစ်နိုင်ဘူးဆိုတာ သေချာပြီလား' ဆိုသည့် စာသားက လည်း ကျွန်တော့်ခေါင်းထဲမှာ အမြဲရှိနေပြီး ကျွန်တော့်မှာ အခက်အခဲ ကြုံတိုင်း တပ်လှန့်ပေးခဲ့သော စာသားဖြစ်လာခဲ့သည်။ အဖုံးကစာသား ကို မြင်နိုင်ရန် ကျွန်တော့် စာအုပ်ပုံ၏ အပေါ်ဆုံးစာအုပ်အဖြစ် အပေါ် ဆုံးမှာပင် ကျွန်တော် တင်ထားလေ့ရှိသည်။

တစ်ခုခုကို လက်လျှော့မည်ကြံတိုင်း ထိုစာသားက ခေါင်းထဲ က ထွက်လာသည်။ 'ဒီရဲဂျာ' ၏ စာသားနှင့် ဆရာဖေမြင့်၏ စာသား တို့သည် ကျွန်တော့်မှာ အခက်အခဲကြုံတိုင်း အလိုလို ပေါ်ပေါက်လာ တတ်သော စာသားများဖြစ်သည်။ ဆရာမြသန်းတင့်၏ 'ဓားတောင်' စာသားကတော့ များသောအားဖြင့် ဘဝ၏ အခက်အခဲများကို တစ်မိမ့် စိမ့်တွေးတိုင်း၊ ရှေ့ရေးကို မျှော်ကြည့်သုံးသပ်မိတိုင်း ရေရွတ်မိသော စာသားများပင်။

အားလုံးကတော့ ကျွန်တော့်ကို ခွန်အားဖြစ်စေတာ သေချာ သည်။ ထိုစာသားတွေကြောင့်ပင် ကျွန်တော် မလုပ်နိုင်ဘူးထင်တာ တွေ လုပ်ဖြစ်ခဲ့သည်။ ဗဟိုဝန်ထမ်းတက္ကသိုလ် တက်စဉ်က လူက

ခပ်ပိန်ပိန်၊ ကျန်းမာရေးမကောင်း၍ ဆေးခန်း ခဏခဏသွားရမည်ဟု ထင်ထားသော သူငယ်ချင်းတွေကြားမှာ ကျွန်တော့်စိတ်ကို မာန်တင်းရင်း ဖြတ်သန်းခဲ့ရာ သင်တန်းဆင်းတော့ သင်တန်းသား ပထမဆုကို ကျွန်တော် ရခဲ့သည်။

ကျွန်တော် ဆိုလိုချင်သည်က ကျွန်တော့်ဂုဏ်ကိုဖော်၍ ညွှန်းရန် မဟုတ်ဘဲ ကျွန်တော့်ကို အနားကပ်ပြီး တဖွဖွ မှာနေသလို စာတွေ ရှိနေခဲ့၍ ဆိုသည်ကို သိစေချင်၍ပင်။

ဖတ်စရာ စာပေတွေ များစွာရှိပါသည်။ လူငယ်ကြိုက်တွေကလည်း များမှများ။ သူ့နေရာနှင့်သူ နေရာယူကြသည်။ ကျွန်တော်လည်း အချစ်အလွမ်းတွေ ခံစားတတ်ပါသည်။ သို့သော် အချိန်ကို အလုပ်ဘက်မှာ များများပေးထား၍ အချစ်ဝတ္ထုတွေလည်း ဝေးကွာနေပါပြီ။ စာဖတ်ဖို့ပင် မနည်းကြိုးစားနေရသည်။

ထိုအချိန်မျိုးမှာ စာအုပ်ကောင်းတွေရလျှင်တော့ အချိန်လုပြီး ဖတ်ရပါတော့သည်။ သေချာတာကတော့ ကျွန်တော့်အတွက် အကျိုးမရှိဘူးထင်သော စာများကို အချိန်ကုန်ခံ၍ မဖတ်ဖြစ်တော့ပါ။ ထိုအခါ ဘဝအတွက် တိုးတက်ရာတိုးတက်ကြောင်းနှင့် စိတ်ဓာတ်ခွန်အားတွေ မြှင့်တင်ပေးမည့် စာသားတွေ ထပ်မံကြုံရပြန်ပါသည်။ ယခု သုံးဆယ်ဝန်းကျင်မို့လား မသိ။ နှစ်ဆယ်ကျော် လူငယ်ဘဝက တက်ကြွသော စိတ်နှင့် စွဲလမ်းခဲ့သောစာမျိုး ကျွန်တော့်ဦးနှောက်နှင့် နှလုံးသားထဲ အထိ ရောက်မလာတော့ပါ။

သည်တော့မှ လူငယ်ဘဝ၏ လွတ်လပ်တက်ကြွမှု၊ အားမာန်ရှိမှုကို ပြန်လွမ်းချင်လာသည်။ ဟိုစဉ်က ဘာပဲလုပ်လုပ် လူငယ်စိတ်နှင့် တက်တက်ကြွကြွ ရှိခဲ့သည်ကိုး။ စိတ်ပြင်းပြနေချိန်မှာ ခွန်အားရှိသော စာများက ရင်ထဲ၊ ခေါင်းထဲ ဒိုင်းခနဲ ပြေးဆောင့်ပြီး ချက်ချင်းပင် အားလုံးကို အနိုင်ယူပစ်ချင်စိတ် ဖြစ်နေတတ်သည်။ လူငယ်ဘဝနှင့် ဖတ်ရသော စာထဲက အားမာန်တွေက တူညီမှုရှိနေ၍ ဖြစ်သည်။

m g ခွန်အားရှိသော စာ ခွန်အားရှိသော လူငယ်

လူငယ်တွေကို ဆိုပါရစေ။ အချိန်နှင့် အရွယ်ရတုန်း ခွန်အား ရှိသော စာများကို ဖတ်ကြည့်စမ်းပါ။ ဘဝမှာ တကယ့်ကို အားနှင့်မာန် နှင့်လုပ်ရင်း ကျေနပ်စရာ ဘဝတွေ၊ အောင်မြင်မှုတွေ ရလာပါလိမ့် မည်။ ပန်းခင်းသောလမ်းကို လျှောက်ရမည်ဟု မည်သူမျှ ယတိပြတ် မပြောရဲပါ။ ဆုံးရှုံးမှု၊ ဒုက္ခ စသည်များနှင့်ကြုံလျှင် ဝမ်းစာပြည့်နေစေ ရန် ဖတ်သင့်သည်က ခွန်အားရှိသော စာများဆိုတာကို ကျွန်တော် ရဲရဲကြီး ပြောရဲပါသည်။

တွေဝေခြင်း၊ အရှုံးပေးခြင်းတွေနှင့် ဘဝကို မကုန်လွန်ပါစေ နှင့်။ ရတုန်းရခိုက် လူငယ်ဘဝမှာ ခွန်အားရှိသော စာများကို ရှာဖတ် နိုင်ပြီး နှလုံးသွင်းနိုင်ပြီဆိုလျှင်ဖြင့် တက်ကြွသော အားမာန်၊ ထက်သန် သော လုံ့လဝီရိယဖြင့် ဘဝတိုက်ပွဲကို အောင်နိုင်သော လူငယ်များစွာ ကို မြင်တွေ့ရလိမ့်မည်ဟု ကျွန်တော် ယုံကြည်မိပါသည်။ ။

မူခင်းရှုထောင့် ရသစုံမဂ္ဂဇင်း
ဇွန်လ၊ ၂၀၀၃ ခုနှစ်။

ရွံ့ထဲက ကျောက်တုံးများ

ကျွန်တော်တို့ မြို့သစ်တစ်မြို့မှာ နေခဲ့သည်မှာ ရှစ်နှစ်ဝန်းကျင် ရှိပါပြီ။ ကျွန်တော်နေသော ရပ်ကွက်ထဲရှိ လမ်းသွယ်လေးများသည် မိုးတွင်းဆိုလျှင် ဗွက်တော်တော်ထသည်ကို စရောက်ကတည်းက သတိထားမိ၏။ ကတ္တရာမခင်းရသေးခင် မြေကြီးနှင့် ဂဝံကျောက်များ ရောနှောခင်းထားသော်လည်း ကျောက်ခဲက လမ်းအလယ်မှာသာရှိပြီး နင်းပါများ၍ မြုပ်ကုန်သည်လည်းရှိရာ လမ်းပေါ်တွင် ရွံ့ဗွက်ချည်းသာ ဖြစ်ကုန်၏။

မိုးရွာပြီဆိုလျှင် တခြားလမ်းများနည်းတူ ကျွန်တော်တို့ လမ်းလေးမှာလည်း လမ်းလျှောက်၍မကောင်းတော့။ ဖိနပ်မှာ ရွံ့စေးကပ်၍ လေးလံပြီး ဖိနပ်ချွတ်ကာ လျှောက်ရ၏။ မြေကြီးက ပြောင်နေလျှင်လည်း ချော်လဲတတ်သေးရာ အများအားဖြင့် လမ်းထဲမှထွက်လျှင် ဘယ်သူမျှ ဖိနပ်မစီးချင်ကြ။ လမ်းထိပ်ရောက်မှ အိမ်တစ်အိမ် (သို့မဟုတ်) ဗွက်အိုင်သန့်သန့်တစ်အိုင် (သို့မဟုတ်) ရေမြောင်းထဲမှာ စသည်ဖြင့် ခြေထောက်များကို ဆေးလိုက်ကြသည်က များသည်။

ကျွန်တော်တို့လို တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားအရွယ်၊ မူလတန်းမှ

m ဇွန်အားရှိသော စာ ဇွန်အားရှိသော လူငယ်

အထက်တန်းထိ ကျောင်းသားအရွယ်နှင့် ရုံးဝန်ထမ်းများ သွားလာနေကြသော လမ်းလေးက တစ်မိုးလည်း သည်အတိုင်း၊ နောက်တစ်မိုးလည်း သည်အတိုင်းဖြစ်နေရာ အိမ်နေရင်း လမ်းလေး၏ ဆိုးကျိုးများကို တွေ့နေရသော ကျွန်တော်က သည်လမ်းလေးကို ဘယ်လိုပြုပြင်ရင် ကောင်းမလဲဟု လွန်ခဲ့သော သုံး၊ လေးနှစ်က စဉ်းစားကြည့်ခဲ့ဖူး၏။

ကျွန်တော်တို့လမ်းထဲမှာ လူအင်အားက နည်း၏။ မြို့သစ်တစ်မြို့၏ ထုံးစံအတိုင်း လူနည်းသေးသည့်အပြင် ရှိနေသော လူများကလည်း အိမ်ရှင်နည်း၍ အိမ်ငှားများသည်။ လမ်းပြင်မည်ဆိုပြီး အလှူလိုက်ခံလည်း ဘာမျှရမည်မဟုတ်။ လမ်းပြင်ဖို့ လူခေါ်လျှင်ပင် ခဏနေကာ မလုပ်နိုင်ပါဘူးဆိုသူက များနေတာ ကျွန်တော် ကြားရသည်။ အိမ်ရှင်မဟုတ်သော အိမ်ငှားတွေကိုး။ အမြဲမနေ၍ မိမိလမ်းလို သဘောမထားနိုင်သည့် သဘော။

မိမိလမ်းဟု ယူဆသော အိမ်ရှင်တွေကျပြန်တော့ တကယ်နေသူနည်းပြီး ကျွန်တော်တို့အိမ်ပင်လျှင် ရေထဲမိုးထဲ လမ်းပြင်နိုင်သူတစ်ယောက်၊ နှစ်ယောက်သာရှိပြီး ကျန်သူတွေက အသက်ကြီးသူများဖြစ်၏။ သို့သော် ကျွန်တော်တို့အိမ်က တစ်ယောက်၊ နှစ်ယောက်၊ လမ်းထဲက တကယ်နေသော အိမ်ရှင်တွေ၊ မိသားစုများမှ တစ်ယောက်၊ နှစ်ယောက် စသည်ဖြင့် ပေါင်းပြီးပြင်လိုက်လျှင်လည်း မဆိုးဟု ကျွန်တော်က တွေး၏။

သို့သော် ထင်သလို ဖြစ်မလာ။ တချို့အိမ်ရှင်များ ကိုယ်တိုင်ကပင် “ကျွန်တော်တို့ စုပေါင်းပြီး ပြင်ပေးလိုက်ရင် ကျန်တဲ့လူတွေက လမ်းကောင်းပြီဆိုပြီး အိမ်တွေရောင်းပြီး ပြောင်းကြမှာ။ ဒီတော့ ပြင်လည်း မထူးပါဘူး။ ပြင်မနေနဲ့” ဟု ဆိုလာရာ လမ်းကို တတ်နိုင်သလောက်ပြင်ဖို့ ကြံစည်သမျှ ပျက်ခဲ့ရလေတော့သည်။

ထိုအချိန်မှာပင် အံ့ဩစရာကောင်းသည်က ကျွန်တော်တို့ကို ငြင်းပယ်ခဲ့သော အိမ်ရှင်၏ သားနှစ်ယောက်ကလည်း ကျွန်တော့်လို

လမ်းကို တတ်နိုင်သလောက် ပြင်ချင်စိတ်ရှိနေကြသူများ ဖြစ်နေကြခြင်းပင်။ သူတို့က အထက်တန်းနှင့် အလယ်တန်းကျောင်းသားများ။ သူတို့ ကျောင်းသွားရ ဘယ်လောက်ခက်နေသည်ကို ကျွန်တော် သိသည်။ ကျွန်တော်က ကျောင်းအားနေ၍ ဘယ်မှမသွားရသည့်တိုင် လမ်းထဲမှာ ဝင်ထွက်နေသူများနှင့် လမ်းအခြေအနေကိုသိ၍ သူတို့ ဒုက္ခကို သိသည်။ ကျွန်တော်လည်း လမ်းထဲက လမ်းသားတစ်ယောက်ပင် မဟုတ်လား။

နောက်တော့ ကျွန်တော်တို့လမ်းကို အတတ်နိုင်ဆုံး ဘယ်လို ပြင်ရမလဲဟု လွန်ခဲ့သော နှစ်နှစ်လောက်က ထိုညီလေးများနှင့် တိုင်ပင်ဖြစ်ခဲ့ကြသည်။ သူတို့က ပြောသည်။ သူတို့ ကျောင်းသွားရာ လမ်းမကြီးတစ်လမ်း၏ ဘေးမှာ လမ်းခင်းပြီး ကျန်ခဲ့သော ကျောက်ခဲလေးများ တွေ့သည်တဲ့။ နည်းနည်းချင်း လိုက်စုလျှင် ကျွန်တော်တို့လမ်းထဲက ချိုင့်တွေ ဖို့နိုင်မည်ထင်သည်ဟု သူတို့က ပြောသည်။ ကျွန်တော်က သူတို့ ရ၊ မရ မသိ၍ မေးမြန်းကြည့်ရန်ပြောစဉ် သူတို့က လမ်းခင်းပြီး ကျန်လို့ သုံးမရတာတွေဖြစ်ကြောင်း၊ တချို့ မြေကြီးထဲပင် မြုပ်ကုန်ကြောင်းပြောမှ ငါတို့လည်း လမ်းခင်းတာပဲလေဟု ကျွန်တော်လည်း တွေးမိရင်း လမ်းစဖို့ရန် ပြင်ကြ၏။

ပထမဆုံး စဉ်းစားရသည်က သယ်ဖို့ကိစ္စ။ ရှိတာက လူသုံးယောက်။ ကျွန်တော့်ညီပါပါလျှင် လေးယောက်။ သည်လူလေးယောက်နှင့် ကျွန်တော်တို့ တစ်လမ်းစာ ကျောက်ခဲများကို ဘယ်လိုမှ မသယ်နိုင်။ တစ်ခေါက်၊ နှစ်ခေါက်လောက် သွားသယ်ကြည့်သည်။ သယ်စရာ အိတ်တွေ၊ ရေပုံးအစုတ်တွေ ယူသွား၏။ ရလာတော့ ချိုင့်တွေ ဖို့ကြည့်သည်။ ချိုင့်နှစ်ခုစာလောက်ပင် မရချင်။

သည်မှာပဲ အထက်တန်းကျောင်းသား ကောင်လေး၏ သူငယ်ချင်းများကို ကျွန်တော် မျက်စိထဲ မြင်ယောင်လာသည်။ သူတို့က အားလုံး ရွယ်တူတွေ။ အလွန်ဆုံးရှိလျှင် ဆယ့်ခုနစ်နှစ်၊ ဆယ့်ရှစ်နှစ်။

သူတို့ထဲမှာ အလုပ်လုပ်သူ၊ ကျောင်းတက်သူ ပါသည်။ သူတို့အားချိန်
မှာ ကူညီလျှင် ကျွန်တော်တို့အလုပ် တော်တော်ပြီးသွားနိုင်သည်။
တစ်ခုပဲ ရှိသည်။ သူတို့အားလုံးက အရပ်ထဲမှာတော့ အားလုံးက
သိပ်ကြည့်မရသော ပုံစံမျိုးနှင့် ရန်လည်း မကြာခဏ ဖြစ်တတ်သူများ
ဖြစ်ပြီး သူတို့ဘာသာ အုပ်စုဖွဲ့ နေထိုင်တတ်သူများ ဖြစ်ကြ၏။
အိမ်မှာ သိပ်အလုပ်မလုပ်ချင်ကြသူများအဖြစ် ပတ်ဝန်းကျင်က ထင်နေ
သူများဟုဆိုလျှင်လည်း မမှား။

သည်တော့ သည်လိုအလုပ်ကို သူတို့ လုပ်ချင်ပါမည်လား။
ကိုယ့်လမ်းထဲကလူတွေပင် မလုပ်ချင်၍ အကြောင်းပြသူ၊ တကယ်
မအားသူ စသည်ဖြင့် ရှိနေလေရာ သူတို့တွေလည်း အလုပ်မအား၊
ကျောင်းမအား၊ တကယ်မလုပ်ချင်ပါ စသည်ဖြင့် ပြောလာလျှင်
ကျွန်တော်တို့ ဘာမျှမတတ်နိုင်။ မျှော်လင့်စရာ တစ်ခုရှိသည်က သူတို့
နှင့် ကျွန်တော်တို့၏ ရင်းနှီးခင်မင်မှုပင်။

ကျွန်တော် ထိုစဉ်က အသက် နှစ်ဆယ့်လေးနှစ်အရွယ်။
အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းတက္ကသိုလ်တစ်ခု၏ ပဉ္စမနှစ် ကျောင်းသား
ဖြစ်၏။ သူတို့နှင့် ကျွန်တော်က အသက် ဆယ်နှစ်ဝန်းကျင်လောက်
ကွာသည်။ သို့သော် လမ်းထဲက ကောင်လေးနှင့်ပတ်သက်၍ သူတို့ကို
ကျွန်တော်က ရံဖန်ရံခါ ခင်ခင်မင်မင် ပေါင်းခဲ့သည်။ ဂီတာ စုတီး
သည်။ လက်ဖက်ရည်ဆိုင် အတူထိုင်သည်။ သူတို့ စာသင်ချင်လျှင်
လည်း သင်ပေးသည်။ သိချင်တာရှိလျှင် ပြောပြသည်။ သည်လိုတော့
နေလာခဲ့ဖူး၏။ သူတို့နှင့် ကျွန်တော့်ကြားထဲက ရင်းနှီးသွယ်ဆက်မှု
က ထိုမျှသာရှိသည်ဟု ဆိုရမည်။ ကျန်အချိန်များမှာတော့ ကျွန်တော်က
သပ်သပ်၊ သူတို့ကသပ်သပ် ဖြစ်သည်။ အများအားဖြင့် သူတို့ သူ
ငယ်ချင်းအချင်းချင်း လည်ပင်းဖက်ပေါင်းသလို မဟုတ်ဘဲ လူကြီး
ဆန်ဆန် ပေါင်းခြင်းမျိုး ပေါင်းခဲ့ခြင်းသာ ဖြစ်သည်။

ဒါကိုသိသော လမ်းထဲက ကောင်လေးက သူ့သူငယ်ချင်းများကို

အကူအညီတောင်းရန် ကျွန်တော့်ကို ကူပြီးပြောခိုင်းသည်။ သူလည်း ပြောမည်ဟု ဆိုသည်။ ပထမတော့ သူတို့ဆီက တုံ့ပြန်သံ မကြားရ။ နောက်တော့ တချို့က ကျွန်တော်တို့ကို ခင်မင်မှုနှင့် လိုက်သယ်ပေးမည်ဟု ဆိုသည်။ ဘာအရောင်မျှမပါသော ရိုးရှင်းသော စကားဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်နှင့် သူတို့ကြားက ခင်မင်မှုက သိပ်မလေးနက်ဟု ထင်ထားသော ကျွန်တော့်အထင် မှားသွားပါသည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျေနပ်စရာလည်း ကောင်းပါသည်။ ဘာအကြောင်းကြောင့်လိုက်လိုက် အဓိက သူတို့လိုက်သယ်ပေးဖို့ပင် ဖြစ်၏။ ကျွန်တော်တို့မှာ လူအင်အားလိုနေသည် မဟုတ်လား။

သည်လိုနှင့် ပထမ တစ်ခေါက်၊ နှစ်ခေါက်မှာ ကျွန်တော်တို့နှင့် သုံး၊ လေးယောက် လိုက်လာ၏။ နောက်တစ်ခေါက်တွေမှာ ကျန်သည့် လေး၊ ငါးယောက်ပါ လိုက်လာကြ၏။ သူတို့ကို ကျွန်တော်က ဘာကြောင့် လိုက်လာသလဲဟုမေးတော့ တချို့က အားလုံးလုပ်နေတာ သူတို့ဘေးမှာ ဒီအတိုင်းနေရင်း ပျင်းလာကြောင်း၊ ကျွန်တော်တို့လုပ်နေတာ လူလိုတာလည်းသိ၍ ပျော်ဖို့ကောင်းမည်ထင်၍ဟု ဆိုကြသည်။ တချို့ကတော့ ဘာမျှမဖြေ။ သို့သော် သူတို့မျက်နှာမှာ မြင်ရသော ကြည်နူးမှုကိုတော့ ကျွန်တော်က ဖတ်ကြည့်ခံစား၍ ရနေလေသည်။

တကယ်တော့ ကျွန်တော်တို့ ကျောက်ခဲသယ်ရသော ခရီးက သူတို့ပြောသလို ပျော်ဖို့မကောင်းပါ။ လေးလေးပင်ပင်တွေကို ဝေးဝေးလံလံမှ ပင်ပင်ပန်းပန်းနှင့် ခက်ခက်ခဲခဲ သယ်ရသော ခရီးက ဘယ်မှာ ပျော်ဖို့ကောင်းပါမည်နည်း။ ချွေးထွက်မည်၊ ခါးနာ၊ ဇက်နာမည်၊ ပခုံးပေါက်မည်၊ တစ်ကိုယ်လုံး ညစ်ပေမည်။ အခန့်မသင့်လျှင် အနာတွေ ပေါက်နိုင်သည်။ လုပ်သူတွေ လောလောဆယ် ဘာအကျိုးမျှ မရှိ။ တမလွန်ကို စဉ်းစားကြည့်လျှင်တော့ ဝမ်းမြောက်နိုင်စရာ ရှိသည်။ သို့သော် ဘယ်မှာနေမှန်းမသိသော တမလွန်ကို ပင်ပန်းနေ

ခွန်အားရှိသော စာ ခွန်အားရှိသော လူငယ်

ချိန်မှာ ကျွန်တော်တို့ မတွေးအား။

ဒါဖြင့် ဘာကို ပျော်ပါသနည်း။ ဘာကို ကြည်နူးနေကြပါ သနည်း။ ကျွန်တော်လည်း ကျောက်ခဲသယ်ရင်း အတွေးဝင်တော့သည်။ အမှန်က ယောက်ျားလေးတွေချည်း အုပ်စုလိုက် လုပ်ရသဖြင့် ဟေးလား ဝါးလားနှင့် စကြနောက်ကြ၊ ပျော်နေကြရသည်မှာ မှန်၏။ သို့သော် ထိုနောက်ကွယ်မှာ တကယ်ပျော်ရသော အနှစ်သာရ တစ်ခုရှိသည်ဟု ကျွန်တော်ထင်သည်။ ထိုအရာကား ကျွန်တော်တို့အားလုံး၏ လုပ် အား၊ အထူးသဖြင့် ငွေကြေးမပါသော၊ စေတနာလည်းသန့်သော လုပ်အားမှ ရလာမည့် အသီးအပွင့်တစ်ခုကို ကျွန်တော်တို့ ကိုယ်တိုင် ကိုယ်ကျ မြင်တွေ့ခံစားရမည်ကို မှန်းမျှော်ရင်း ကျေနပ်ဝမ်းသာမှု ရှိနေခြင်းဖြစ်သည်။ ထိုဝမ်းသာမှုမှတစ်ဆင့် ကြည်နူးခြင်း၊ ထိုကြည် နူးခြင်းမှတစ်ဆင့် ကျွန်တော်တို့လုပ်ရသော အလုပ်ထဲမှာ ပျော်ရွှင်နေ ခြင်းတို့ ဖြစ်လာခဲ့ရသည်ကို ကျွန်တော် နားလည်ခံစားလိုက်ရ၏။

ထို့ကြောင့်သာလျှင် ကျွန်တော်တို့အားလုံး သည်လောက် ပင်ပင်ပန်းပန်းကြားမှ ပြုံးရွှင်ရယ်မော အခေါက်ပေါင်းများစွာ နေ့ရက် ဆက်တိုက် အတူတကွ လုပ်နိုင်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်ဟု ကျွန်တော် ယုံကြည် သည်။ လွယ်လွယ်ကူကူ ပြီးပြီးရော လုပ်ရဲတာမျိုးမဟုတ်ဘဲ လုပ်နိုင်ခဲ့ ၍လည်း ကျွန်တော်က ထိုသို့ ယုံကြည်နိုင်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

ကျောက်တုံးများက အကြီးအသေး မညီကြ။ ရွံ့ထဲမြုပ်တာတွေ လည်း မြုပ်နေ၍ ဂေါ်ပြားနှင့် ဖော်တန်ဖော်ရသည်။ သေးလွန်း၍ လက်နှင့်ကော်ထုတ်ပြီး စုရသည်လည်းရှိ၏။ ခရီးကလည်း အနီးအဝေး မတူ။ မြို့သစ်ဖြစ်၍ လယ်ကွက်များ၏ ဘေး၊ လယ်ကွက်များ၏ အထဲ မှာ ဂဝံကျောက်များ တွေ့ရသည့်အခါလည်း ရှိသည်။ လမ်းခင်းစဉ်က ကျန်ခဲ့၊ မေ့ခဲ့၊ လွင့်စဉ်ခဲ့တာ ထင်၏။ ထိုအခါ ကျွန်တော်တို့ လယ် ကွက်တွေထဲဆင်းသည်။ အမှိုက်ပုံဘေးမှာ ကျောက်ခဲတွေ မြုပ်နေလျှင် အနံ့ဆိုးတွေရှူရင်း ကျောက်ခဲစုသည်။

မိုးတွင်းကြီးမို့ အဝေးကွင်းပြင်ထဲမှာ လျှပ်တလက်လက်မြင်
 လျှင် ကြောက်လွန်း၍ ကုန်းဝပ်ရသည်လည်း ရှိ၏။ ချမ်းချမ်းစီးစီး
 ခံစားရသော်လည်း လမ်းမြန်မြန်ကောင်းချင်စိတ်ကြောင့် ဘာမျှ သိပ်
 ဂရုမစိုက်တော့။ ရံဖန်ရံခါ ကားဂိတ်နားမှာ ကျောက်ခဲသွားကောက်မိ
 ၍ သူတို့ကို လူတွေက ကြည့်နေလျှင်၊ အထူးသဖြင့် သူတို့နှင့်ရွယ်တူ
 ကောင်မလေးတွေ ပါနေလျှင် သူတို့ မနေတတ်ဘဲ ရှက်နေတာလည်း
 ကျွန်တော် သိသည်။ သူတို့အရွယ်လေးတွေ လမ်းဘေးမှာ ကျောက်ခဲ
 ကောက်နေသည်ကို လူတွေက အမျိုးမျိုး ထင်နိုင်သည်မဟုတ်လား။
 ကျွန်တော်တို့ ကောက်နေသော ကျောက်တုံးတွေကို လမ်းဖို့ရန်ဟု
 မြင်မှာမဟုတ်၊ အိမ်ထဲမှာဖို့ရန်ဟုသာ တွက်ကြမည်လေ။

ထိုကဲ့သို့ ကြုံရသည့်အခါမျိုးမှာတော့ သူတို့ စိတ်ပျက်သွား
 တတ်သည်။ ထိုအခါ ကျွန်တော်က သူတို့ထဲမှာ အသက်အကြီးဆုံးမို့
 သူတို့ စိတ်မပျက်အောင် အားပြန်ပေးရသည်။ သူတို့တွေထဲမှာ
 ရုပ်ချောသူ၊ ကောင်မလေးတွေ သဘောကျသော ရုပ်ရည်ရှိသူမျိုးတွေ
 ပါ၏။ လူငယ်ချင်းမို့ ကျွန်တော်ကတော့ ကိုယ့်ထက်ငယ်သည့် လူ
 ငယ်တွေ သဘောကျမည့် စကားမျိုးကို ရှာသုံးခဲ့ရသည်။

ယခုဘဝမှာ ရုပ်ရည်ချောမောလှပသူ ဖြစ်လာခြင်းမှာ ယခင်
 က ကောင်းသောအလုပ်တွေ လုပ်ခဲ့၍ဖြစ်ကြောင်း၊ ယခုလို လမ်းဖို့
 ခြင်း၊ လမ်းပြင်ခြင်းဆိုသည်မှာ ဟိုတုန်းက လမ်းပြင်သောသူ သိကြားမင်း
 ဖြစ်ကိန်းရှိသည့် ကုသိုလ်မျိုးဖြစ်ကြောင်း၊ ယခုဘဝ ရုပ်လှသလို နောက်
 ဘဝမှာ ပိုလှပြီး ယခုဘဝ ကောင်မလေးများ သဘောကျသလို နောင်
 ဘဝမှာ ပိုသဘောကျပြီးမှာဖြစ်ကြောင်း ပြောပြသည့်အခါ သူတို့တွေ
 အားလုံး ကျေနပ်စွာ ပြုံးကြလေသည်။ တကယ်တော့ သူတို့တွေမှာ
 ရုပ်အလှ မရှိရင်တောင်မှ စိတ်အလှ ရှိနေသည်ကို ကျွန်တော် မြင်တွေ့
 နေရပြီပဲ။

သည်လိုနှင့် ကျွန်တော်တို့ လမ်းလေးမှာ နဂိုကျောက်တုံးများ

ခွန်အားရှိသော စာ ခွန်အားရှိသော လူငယ်

ဖော်သင့်တာဖော်၊ ဖို့သင့်တာဖို့နှင့် မိုးထဲရေထဲမှာ ကျွန်တော်နှင့် လူငယ်လေးများ ကြိုးစားလိုက်ကြသည်မှာ လမ်းလေးသည် လူသွားရန်၊ လမ်းထိပ်ကို ချောချောမောမောရောက်ရန် လူသွားလမ်း တစ်လမ်းစာ အဆင်ပြေသွားပါသည်။ ပြီးဆုံးသွားသည့်နေ့ ရလဒ်ကတော့ အကောင်းကြီး မဟုတ်သော်လည်း အလျင်ထက်သာလွန်သော လမ်းလေးမှာ လမ်းထဲကလူတွေ လျှောက်လှမ်းနိုင်ခြင်း၊ သူတို့ လျှောက်လှမ်းချိန်မှာ ကြည့်ပြီး ကျွန်တော်တို့ ကြည့်နူးရခြင်း၊ ကျွန်တော်တို့ကိုယ်တိုင် လျှောက်လှမ်းချိန်မှာ ကျောက်တုံးများပေါ်မှာ နင်းနေရသော ကျွန်တော်တို့ကိုယ်တိုင် လေထဲမှာ လျှောက်နေရသလို ခံစားရခြင်းနှင့် နောက်ဆုံး လမ်းထဲက အိမ်တစ်အိမ်က ကျွန်တော်တို့ တစ်လမ်းလုံး ဖို့ပြီးချိန်မှာ လူငယ်တွေကို အားပေးချင်၍ အိမ်မှာ ဘာမျှမလုပ်နိုင်သောကြောင့် လက်ဖက်ရည် တိုက်ပါရစေဆိုပြီး လက်ဖက်ရည်ဖိုး ထုတ်ပေးလာခြင်း ဖြစ်သည်။

တကယ်တော့ ကျွန်တော်တို့စိတ်ထဲမှာ လုပ်အားတစ်ခုက ဖြစ်မြောက်လာသော ဝမ်းမြောက်ခြင်းမှလွဲ၍ ဘာမျှ မမျှော်မှန်းခဲ့။ ထို့ကြောင့်လည်း ရလာသော လက်ဖက်ရည်ဖိုးကို ကျွန်တော်က သူတို့ လက်ထဲသို့သာ အကုန်ထိုးပေးလိုက်သည်။ သူတို့တွေကတော့ ပင်ပန်းလည်း ပင်ပန်းနေ အလုပ်လည်း ပြီးပြီဖြစ်၍ 'ဟေး' ဟု အော်ကာ ညဘက် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထိုင်ရန် ညှိနှိုင်းပြီး အိမ်သို့ ပြန်သွားကြလေတော့သည်။

အထက်ပါ ဖြစ်စဉ်အားလုံးကို ခြုံကြည့်လိုက်သောအခါ ကျွန်တော် မြင်တွေ့လိုက်ရသည်က လူငယ်စိတ်ဓာတ် ဖြစ်သည်။ ဖြစ်ရပ်တစ်ခုကို ကြည့်ရုံနှင့် ကောက်ချက်မချနိုင်ပါဟုဆိုသော်လည်း ထိုဖြစ်ရပ်မှာ ပါနေသည်က ကျွန်တော်ကလွဲလျှင် ဆယ်ကျော်သက် လူငယ်များချည်းပင်။

သူတို့သဘောက ရိုးရှင်းသည်။ သူတို့က တစ်ဖက်ကို အာရုံ

ဝင်စားမှု များသည်။ တစ်ဖက်၏ ပြောင်းလဲမှုပေါ်မှာလိုက်၍ ပြောင်းလဲလွယ်သည်။ သူတို့က ရေနှင့်တူသည်။ ထည့်ချင်သည့် ပုံစံခွက်ထဲ ထည့်ကြည့်လျှင် ထိုခွက်အတိုင်း ပုံစံပြောင်းသွားသည်။ အပေါင်းအသင်းကို ခင်မင်တတ်သည်။ မှားသည်၊ မှန်သည်ကို ခွဲခြားရန်ထက် စိတ်ထဲမှာ ကျေနပ်လျှင် မည်သည့်အလုပ်ကိုမဆို လုပ်ရဲနေတတ်သည်။ သူတို့လုပ်အားကို အသိအမှတ်ပြုစေချင်သည်။ လုပ်အား၏ ပြီးမြောက်မှုကို ပြင်းထန်စွာ တပ်မက်သူများဖြစ်သည်။ ဒါက ကျွန်တော် ကောက်ချက်ချ၍ ရသလောက် ဖြစ်သည်။

ထိုအခါ သူတို့ကို ပုံဖော်နေသော ပတ်ဝန်းကျင်သည် မည်မျှ အရေးပါကြောင်းကိုလည်း ကျွန်တော် တွေ့လာရသည်။ ဤအချက်ကိုလည်း သူတို့ကပင် ပြန်၍ သက်သေခံသွားသည်။

လွန်ခဲ့သော နှစ်နှစ်လောက်က ကျွန်တော်တို့ လမ်းဖို့စဉ်က ကူညီခဲ့သော ထိုလူငယ်လေးများထဲမှ တချို့ ယခုအချိန်မှာ လမ်းဘေးရောက်နေသည်။ တချို့ အပေါင်းအသင်းကြောင့် ရိုက်ပွဲဖြစ်ကာ တရားရုံးရောက်ခဲ့ရပြီ။ တချို့က ဝမ်းစာအတွက်ဟုဆိုကာ ဥပဒေနှင့် မလွတ်ကင်းသော နှစ်လုံးတိုက်ထိကို ကိုယ်စားလှယ်လုပ်ကာ ရောင်းနေသည်။ တချို့ကတော့ လက်ဖက်ရည်ဆိုင် အထိုင်မပျက်။ ဘာအလုပ်မျှ မလုပ်။ ကျောင်းစာမှာလည်း မအောင်မြင်တော့။ လွန်ခဲ့သော နှစ်နှစ်က တော်တော်လေး ဖြူခဲ့သော အဖြူရောင် သူတို့ကိုယ်ပေါ်မှာ အရောင်တချို့ စွန်းထင်းနေပေပြီ။

အကုန်လုံး မကောင်းဘဲ ဖြစ်ကုန်သည်တော့ မဟုတ်။ တချို့လည်း ကျောင်းမတက်တော့သည့်တိုင် အလုပ်ကောင်းကောင်းလုပ်ကာ ကြိုးကြိုးစားစားနှင့် ဘဝကို ရုန်းကန်နေသူတွေ ရှိသေးသည်။

ဘယ်အခြေအနေမှာဖြစ်ဖြစ် သူတို့အားလုံးမှာ တူညီသော ထူးခြားချက်တွေကတော့ ကြွင်းကျန်နေမြဲ။ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက် အိမ်မှာ ခြံစည်းရိုးခတ်ဖို့ လူလိုလျှင် သူတို့နှင့် မျက်နှာကြောမတည့်

သော သူငယ်ချင်း၏အဖေကို လေးလေးစားစား ဆက်ဆံကာ ခြံစည်းရိုး ဝိုင်းခတ်ပေးခဲ့ကြ၍ သူငယ်ချင်း၏အဖေက လက်ဖက်ရည် ပြန်တိုက်ခဲ့တာမျိုးလည်း သူတို့တွေ့ကြားမှာ ဖြစ်တတ်သေးသည်။ အလှူအတန်း၊ သာရေးနာရေးဆိုလည်း သူငယ်ချင်းတွေ တစ်စုတည်း တွေ့ရမြဲ။ ပြီးတော့ ထိုနေရာမျိုးတွေမှာ သူတို့က ဝိုင်းလုပ်ပြီး ဝိုင်း၍ အားရပါးရ စားကြတာမျိုးချည်းပင်။ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ရှက်ရကောင်းမှန်း စိတ်လေးပင် မဝင်ကြ။

သည်တော့ ပုံစံတွေသာ ကွဲသွားသည်။ သဘောထားမပြောင်းသော သူတို့တွေမှာ ပတ်ဝန်းကျင်၏ အရိုက်အခတ်က မည်မျှ သက်ရောက်နိုင်သနည်းဆိုသော အချက်ကို သေသေချာချာ စဉ်းစားသင့်လာမိတော့သည်။

သူတို့၏ ရဲတင်းမှု၊ ပွင့်လင်းမှု၊ ခွန်အား၊ စိတ်ဓာတ်၊ အဓိကအကျဆုံး ရိုးသားမှုတွေကို ဘဝအတွေ့အကြုံ ရင့်ကျက်သော လူကြီးများက ဘယ်လိုဖော်ဆောင်၍ ဘယ်လိုအသုံးချမည်နည်း။ စစ်မှန်သော စေတနာနှင့် အရင်းခံပြီး ရလာနိုင်သည့် ရလဒ်ကောင်းများကို မြင်အောင်ပြသ၍ သူတို့စိတ်ထဲမှာ ခံစားပြီးမှ အသိနှင့် လုပ်ချင်လာအောင် ဝိုင်းဝန်းကြိုးစားခြင်းက မကောင်းပြီလော။ ကျွန်တော်တို့ လမ်းခင်းခဲ့သော ဖြစ်စဉ်လေးကို အနီးဆုံး မြင်ကြည့်ပါ။ သူတို့ စိတ်ဓာတ်နှင့် လုပ်ရပ်ကို မြင်နိုင်သည်မှာ အထင်အရှားပင်။

လူငယ်၏သဘောကို နားလည်လျှင် ကျွန်တော်တို့ လျှောက်ရမည့် ရှေ့ခရီးသည် ပို၍ချောမွေ့လာပါလိမ့်မည်။ ထိုသို့ချောမွေ့ရန် လူငယ်များအတွက် ကောင်းမွန်သော ပတ်ဝန်းကျင်များစွာကို ဖန်တီးပေးနိုင်ရပါမည်။ အကျိုးရှိသော အနာဂတ်ကို လမ်းညွှန်ပေးနိုင်ရပါမည်။ အဓိကကတော့ သူတို့၏ အကျင့်စရိုက်၊ စာရိတ္တ၊ လူမှုရေးစိတ်ဓာတ် ဖွံ့ဖြိုးအောင် ပျိုးထောင်ပေးကာ လူကြီးနှင့် လူငယ်ကြားမှ အမြင်ကွာဟမှုများကို ကျဉ်းနိုင်သမျှကျဉ်းအောင် လုပ်ဆောင်နေရပါမည်။

သို့မှသာ လူကြီးကို လူငယ်က အပြန်အလှန် နားလည်ပေးနိုင်သော လေးစားမှုဆိုတာမျိုးလည်း ရလာမှာဖြစ်ပေသည်။

စင်စစ် လူငယ်ဆိုသည်က အထက်က ကျွန်တော်ပြောခဲ့သော ဖြစ်ရပ်ထဲက လမ်းခင်းခဲ့သော ရွဲ့ထဲက ကျောက်တုံးလေးများလိုပင်။ သူတို့ကို မသုံးတတ်၍၊ မေ့နေ၍၊ မသုံးချင်၍ လမ်းဘေးမှာ၊ အမှိုက်ပုံ နား လယ်ကွက်တွေထဲမှာ ထားထားလျှင် သူတို့ကတော့ ထားထား သည့်အတိုင်း နေပေလိမ့်မည်။ ထိုသို့နေရင်းမှ အခန့်မသင့်လျှင် ဟို လူနင်း၊ ဒီလူနင်း၊ ဟိုလူစွန့်ပစ်၊ ဒီလူစွန့်ပစ်နှင့် လူ့အသိုင်းအဝိုင်းမှ စွန့်ပယ်ခံရသလို မြေကြီးထဲ နစ်မြုပ်ပျောက်ကွယ်သွားနိုင်လေသည်။ တူရာတူရာလည်း သွားစုနိုင်ပေသေးသည်။

အကယ်၍ ထိုရွဲ့နွဲ့ထဲက ကျောက်တုံးများကို နေရာမှန်ပေး၍ လိုအပ်သော ချိုင့်ခွက်များထဲ ပို့ခဲ့လျှင် သူတို့တွေ၏ အကျိုးကျေးဇူးက ပြောမပြနိုင်လောက်အောင် များပြားပေတော့မည်။ ကြမ်းတမ်းခက်ခဲ သောလမ်းကို သူတို့အစွမ်းဖြင့် လမ်းသစ်ဖွင့်ကာ လိုရာကို လွယ်ကူစွာ ရောက်အောင် သူတို့ပခုံးဖြင့်ထမ်း၍ ပို့ဆောင်ပေးပါလိမ့်မည်။ ထိုအခါ မျိုး၌ ရွဲ့ထဲမှာ သူတို့ရှိနေသည့်တိုင် သူတို့တန်ဖိုး၊ သူတို့အကျိုးပြုမှုက တော့ မသေးတော့တာ ကျွန်တော်တို့ မြင်တွေ့ခံစားနိုင်ပါ၏။

ယခု ရာသီတွေ တစ်ပတ်လည်ပြန်ပါပြီ။ မိုးရိပ်မိုးငွေ့တွေ ကောင်းကင်မှာ ဆင်နေကြပြီဖြစ်၏။ ကျွန်တော်တို့ လမ်းလေးထဲမှာ ခင်းထားသော ကျောက်တုံးများကတော့ မြေသားအမာပေါ်မှာ တင်း တင်းခံလျက်။ မိုးကျလာသော် သူတို့တွေ ရွဲ့ဗွက်ထဲမှာ ဆက်ပြီးတာဝန် ကျနေပေဦးမည်။

လမ်းထဲကိုပြောင်းလာသော အိမ်သစ်မှာ ကားပါ၍ ကားနှင့် ဖြတ်ကြိတ်တာလည်း သူတို့ ဆက်ခံပေဦးမည်။ ထိုအိမ်ရှင်က သူတို့ တွေကို တွေ့သွားပြီး မိုးတွင်းမှာ သူတို့အားနှင့်မမျှ၍ မခံနိုင်မှာစိုးသော ကြောင့် သူတို့ဘေးမှာ အုတ်ခဲကျိုးတွေ အစီအရီ ချလိုက်သည့်အခါ

ခွန်အားရှိသော စာ ခွန်အားရှိသော လူငယ်

သူတို့က မြေသားအမာကြားမှာ အနေအထားမပျက် တည်နေဆဲ။
သူတို့ကို အားယူ၍ ဆားကဝိုင်းဖွဲ့ရသည့် သဘော။ သူတို့ကို
တော်ရုံနှင့်လည်း ချေဖျက်၍ မရနိုင်တော့။

တကယ်တော့ သည်ကျောက်တုံးများကို လူငယ်လေးတွေ
သယ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သော်လည်း ထိုလူငယ်တွေကိုယ်တိုင်က သူတို့သည်
ရွံ့ထဲက ကျောက်တုံးများလို ဖြစ်ကြသည်ကို မသိကြ။ ပတ်ဝန်းကျင်
ကောင်း (သို့မဟုတ်) ဖော်ဆောင်သူနှင့်တွေ့လျှင် ကိုယ့်တာဝန်ကိုယ်
ကျေ၍ မတွေ့ခဲ့လျှင် လူ့အသိုင်းအဝိုင်း ပြင်ပမှာ နေခဲ့ကြသည့် ကျောက်
တုံးများသည် လူငယ်များပင် မဟုတ်လား။

သို့သော် ပတ်ဝန်းကျင်ကောင်း မရှိ၍၊ ဖော်ဆောင်သူ မရှိ၍
လူငယ်တွေ စိတ်ဓာတ်ကျစရာတော့ မရှိ။ ကျောက်တုံးများကို မြင်လျှင်
ပင် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သတိထား၍ ဆင်ခြင်သင့်သည်။ ရွံ့ထဲမှာနစ်သော
ကျောက်တုံးများသော်မှ နိုင်သလောက် စွမ်းခွင့်ရသေးလျှင် သင်တို့
ဘာကြောင့် မစွမ်းနိုင်ရမည်နည်း။

ကျွန်တော်ကတော့ ရွံ့ထဲက ကျောက်တုံးများကိုမြင်တိုင်း
စွမ်းသော လူငယ်များကို မျှော်လင့်မိသလို သူတို့တွေအတွက် ပိုမို
ကောင်းမွန်သော အခြေအနေသို့ရောက်အောင် ဖန်တီးဖော်ဆောင်
ပေးနိုင်မည့် ပတ်ဝန်းကျင်ကောင်းဆိုသည်ကိုလည်း မျှော်လင့်နေမိ
တော့သည်။ ။

မူခင်းရှုထောင့် ရသစုံမဂ္ဂဇင်း
ဇွန်လ၊ ၂၀၀၀ ပြည့်နှစ်။

စကားပြောသော ဒိုင်ယာရီ

၁၉၉၄ ခုနှစ်၊ ရန်ကုန် စက်မှုတက္ကသိုလ်၊ ပထမနှစ်ကျောင်း သားဘဝမှာ ကျွန်တော် ဒိုင်ယာရီ စရေးဖြစ်ခဲ့သည်။ တကယ့်ကို မှတ် မှတ်ရရ ဖြစ်စရာကောင်းအောင် ၁၉၉၃ ခုနှစ်၊ ဒီဇင်ဘာလ နောက် ဆုံးပတ်၏ ၂၉၊ ၃၀၊ ၃၁ ရက်များတွင် ပထမနှစ် Tutorial Test အမှတ် (၂၀)ဖိုး (၃)ဘာသာနှင့် (၁၀)မှတ်ဖိုး တစ်ဘာသာ ဖြေရသည် ကို မှတ်တမ်းတင်ထားပြီး ထိုနောက်ပိုင်း ၁၉၉၄ ခုနှစ် နှစ်စမှစကာ ဒိုင်ယာရီကို ဆက်တိုက်ရေးဖြစ်ခဲ့တာ ကျွန်တော့် ဒိုင်ယာရီတွေမှာ ပြန်တွေ့ရသည်။

တကယ်တော့ လူမှန်းသိတတ်စကတည်းက ဒိုင်ယာရီရေးဖို့ ကို မသိခဲ့။ ၁၉၉၃ ခုနှစ် ကုန်ခါနီးမှာမှ ကျွန်တော့်လက်ထဲကို 1994 ENGAGEMENT ဆိုသော စာအုပ်လေးတစ်အုပ် ရောက်လာခဲ့ သည်။ အဖေပေးခဲ့တာ ဖြစ်သည်။ လက်ဝါးခန့်ရှိမည့် ထိုစာအုပ်လေး မှာ အင်္ဂလိပ်လို ရက်စွဲ၊ နေ့၊ ပိတ်ရက်၊ အများရုံးပိတ်ရက် အကုန်ပါ သည်။ အမှန်ကတော့ Engagement ဖြစ်၍ ဒိုင်ယာရီလို ရေးစရာ ကျယ်ကျယ်ပြန့်ပြန့် လုပ်မထား။ Engagement ဆိုကတည်းက သတ် မှတ်ချိန်တစ်ခုမှာ တစ်နေရာသွားဖို့၊ တစ်ယောက်ယောက်နှင့်တွေ့ဖို့၊

mgyoe.com

တစ်ခုခုလုပ်ဖို့ (ဘယ်ရက်မှာ ဘယ်သူနှင့် ဘယ်နေရာမှာ တွေ့ရန်ရှိသည် ဆိုတာမျိုး) မှတ်သားထားဖို့ ဖြစ်သည်။

သို့သော် ကျွန်တော်က တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားဖြစ်၍ ကျောင်းတက်ရုံအပြင် ထိုအချိန်က သိပ်အရေးတကြီးကိစ္စ မရှိသဖြင့် ဒိုင်ယာရီသဘောမျိုး သည်နေ့ ဘာတွေလုပ်သည်ကို ချရေးဖြစ်ခဲ့သည်။ တိုက်ဆိုင်စွာပင် ထိုစာအုပ်လေးတွေ ၁၉၉၃ ခုနှစ်၊ ဒီဇင်ဘာလ နောက်ဆုံးပတ် ပါနေပြီး ကျွန်တော်တို့ ပထမနှစ်ဝက် စာမေးပွဲနှင့်တိုက်နေ၍ ဘယ်ဘာသာမှာ ဘယ်နှမှတ်ဖိုး မှားတာမျိုးကအစ ကျွန်တော် မှတ်တမ်းတင်နိုင်ခဲ့သည်။

ထိုမှစကာ ဒိုင်ယာရီ ရေးကျင့်ပါခဲ့ပြီး ယနေ့တိုင် ရေးနေဆဲဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်က စာရေး၊ စာဖတ်ခြင်း ဝါသနာပါသူဖြစ်သည့်အလျောက် ကျွန်တော့် ဒိုင်ယာရီကို စရေးစက ပြည့်ပြည့်စုံစုံ ရေးလေ့ရှိသည်။ ယခင် ဒိုင်ယာရီ မရေးခဲ့သော ကာလများတုန်းက ကဗျာ၊ ဝတ္ထုတွေ လျှောက်ရေးဖို့ အချိန်တွေရခဲ့၍ ယခုလို ဒိုင်ယာရီကို အချိန်ပေး ရေးရသည်ကို ကျွန်တော် စိတ်မပျက်ခဲ့။ တစ်နေ့တာမှာ ဘာတွေလုပ်ခဲ့သလဲဆိုသည်ကို ညမှ ပြန်ဆန်းစစ်ရသလိုရှိ၍ ကျေနပ်စရာကောင်းသည်ဟု ကျွန်တော် ထင်ခဲ့သည်။

၁၉၉၈ ခုနှစ် (၈)လပိုင်း ကုန်ခါနီးမှာတော့ ဆရာ 'တက္ကသိုလ်စိန်တင်၏ ကမ္ဘာငြိမ်းချမ်းရေးမိသကားဦးသန့်' စာအုပ်ကိုဖတ်ပြီး ကုလသမဂ္ဂ အထွေထွေအတွင်းရေးမှူးချုပ်ဖြစ်ခဲ့သူ ဦးသန့်က ဒိုင်ယာရီကို အင်္ဂလိပ်လို ရေးသည်ဆိုတာ သိလိုက်ရချိန်မှာ ကျွန်တော့်စိတ်တွေက အားကျမှုတစ်ခုဖြစ်ကာ (၁-၉-၁၉၉၈)ကစပြီး ဒိုင်ယာရီကို အင်္ဂလိပ်လို စရေးဖြစ်ခဲ့တော့သည်။

သေချာသည်က ကျွန်တော့် Sentence Construction (ဝါကျတည်ဆောက်မှု)တွေကို သိပ်အားမရခဲ့။ အင်္ဂလိပ်စာ ညံ့ဖျင်းမှုကြောင့် ဟု နားလည်ပြီး အင်္ဂလိပ်စာကို အချိန်ရလျှင်ရသလို ပိုမိုလေ့လာဖြစ်

ခဲ့သောအခါ ဒိုင်ယာရီရေးခြင်း၏ အကျိုးကျေးဇူးကို ကျွန်တော် ခံစားရပါသည်။ ဝေါဟာရ (Vocabulary) တွေကို မြန်မာ-အင်္ဂလိပ်နှင့် အင်္ဂလိပ်-မြန်မာ အဘိဓာန်တွေမှာ ပိုမိုသိရှိလာခြင်း၊ အင်္ဂလိပ်သဒ္ဒါပိုင်းကို လေ့လာမိ၍ ကျွန်တော် မသိတာလေးတွေ သိလာခြင်းတို့က ဒိုင်ယာရီကို အင်္ဂလိပ်လို ရေးဖြစ်ခြင်း၏ အကျိုးကျေးဇူးပင်။

သို့သော် တစ်ဖက်မှာတော့ ကျွန်တော် ရေးချင်သော အကြောင်းအရာကို အဓိပ္ပာယ် ခြုံငုံမိအောင်၊ ပေါ်လွင်အောင် ရေးသားနိုင်မှု မရှိခြင်း၊ ပြန်ဖတ်သည့်အခါ၌ ဆိုလိုရင်းပျောက်နေ၍ ပြန်စဉ်းစားရခြင်းတွေ ရှိလာသောအခါ တော်တော်လေး ကသီလင်တ ဖြစ်ခဲ့ပြန်ပါသည်။ အမှန်က ကျွန်တော့် အင်္ဂလိပ်စာ ညံ့ဖျင်းမှုကြောင့်ပင်။ ဦးသန့်ကို အားကျကာ လိုက်လုပ်သော်လည်း ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်က အင်္ဂလိပ်စာ အခြေခံညံ့၍ သူ့လိုလုပ်ချင်သော်လည်း သူ့လောက် မစွမ်းနိုင်ခဲ့ပေ။

သည်ပြဿနာက ဗဟိုဝန်ထမ်းတက္ကသိုလ် (ဖောင်ကြီး) (ဗ.ဝ.တ) တက်စဉ်မှာတော့ ပြတ်သားစွာ ပြီးဆုံးခဲ့သည်။ ဗ.ဝ.တ မှာ ပထမတစ်လ အပြင်ထွက်ခွင့် မရခင်စပ်ကြား ကျွန်တော်ရေးချင်သော ဒိုင်ယာရီကို ဘာအဘိဓာန်မှမရှိ၍ မြန်မာလိုသာ ရေးခဲ့ရသည်။ အပြင်ထွက်ခွင့်ရပြန်တော့ အဘိဓာန်တွေက လေး၍တစ်ကြောင်း၊ ညဘက်မှာ အဘိဓာန်လှန်ရလောက်အောင် အချိန်မရှိ၍တစ်ကြောင်း မသယ်ဖြစ်ခဲ့တော့ဘဲ ဒိုင်ယာရီကို မြန်မာလိုသာ ဆက်ရေးဖြစ်ခဲ့တော့သည်။

ထိုအကျင့်က ယခုတိုင်စွဲကာ ဒိုင်ယာရီရေးလျှင် မြန်မာလိုသာ ဆက်ရေးမိခဲ့ပြန်သည်။ အကြောင်းကလည်း ရှိသည်။ အလုပ်ဝင်နေပြီဖြစ်သော ကျွန်တော်က ယခင်တုန်းကလို အချိန်သိပ်မရတော့။ တခြားအလုပ်တွေပါ ရှိနေ၍ အဘိဓာန်လှန်ပြီး ဒိုင်ယာရီကို အေးအေးဆေးဆေး မရေးနိုင်တော့။ မြန်မာလိုကိုပင် လိုရင်းလောက်သာ ရေးနိုင်သည်။ တချို့ရက်များဆို နှစ်ရက်၊ သုံးရက်ပေါင်းပြီးမှ ရေးရသည်

အထိ ဖြစ်လာသည်။

ကျွန်တော် ယခုပြောခဲ့သည့် အပိုင်းများက ဒိုင်ယာရီကို မြန်မာ လိုရေးလျှင် ရှင်းလင်းလွယ်ကူလျင်မြန်စွာ အဓိပ္ပာယ်ခံစားနိုင်သလို အင်္ဂလိပ်လိုရေးလျှင် ဝေါဟာရနှင့် ဝါကျတည်ဆောက်ပုံ တိုးတက်လာ နိုင်သော်လည်း ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် ကျွမ်းကျင်သူမဟုတ်က ဒိုင်ယာရီရေး ခြင်း၏ အဓိပ္ပာယ် ပျောက်သွားနိုင်သည်ဆိုသော အချက်ပင်။

ဤနေရာ၌ ဒိုင်ယာရီရေးခြင်း၏ အဓိပ္ပာယ် ဘာလဲဆိုသည် ကို ဆန်းစစ်ဖို့ လိုလာပါသည်။

ကျွန်တော်တို့ဘဝမှာ နေ့စဉ်ဖြတ်သန်း တွေ့ကြုံရမှုတွေ ရှိ သည်။ သည်ဖြတ်သန်းရမှုတွေကို သည်အတိုင်း ပြီးပြီးရော ထားချင် လျှင် ထားခဲ့၍ရသည်။ ကျွန်တော်ပင်လျှင် စက်မှုတက္ကသိုလ်မတက်ခင် ကာလတွေတုန်းက ဘာဒိုင်ယာရီမှ မရေးခဲ့။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော် ဆယ်တန်းပြီးချိန် ဘာတွေဖြစ်ခဲ့၊ လုပ်ခဲ့သလဲဆိုသည်ကို လုံးဝမသိနိုင် တော့။ သေသေချာချာ စဉ်းစားမှ ရေးတေးတေးပေါ်သည်။ သည်သို့ဖြင့် ဘဝ၏ အစိတ်အပိုင်းအချို့က ဝေဝေဝါးဝါး ပျောက်ကွယ်ကုန်သည်။

အကယ်၍ နေ့စဉ်ဖြတ်သန်းရမှုတွေထဲက ရစရာရှိသမျှ ယူ မည်၊ အမှားရှိလျှင် ပြင်မည်ဟု ခံယူချက်ထားလျှင်တော့ ဘဝ၏ အစိတ်အပိုင်းအားလုံးကို မှတ်တမ်းတင်ထားနိုင်ရန် အရေးကြီးပါ သည်။ ထိုအခါ၌ ဒိုင်ယာရီရေးခြင်းသည် အလိုအပ်ဆုံး ဖြစ်ပါသည်။ ဤအချိန်မှာပင် ဒိုင်ယာရီရေးရသည့် အဓိပ္ပာယ်လည်း ပေါ်လွင်ပါ တော့သည်။

ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်က ဒိုင်ယာရီရေးသူ တစ်ဦးဖြစ်၍ ကျွန်တော် ခံယူထားသော ဒိုင်ယာရီ၏ အဓိပ္ပာယ်ကလည်း သည်အတိုင်းဟု နားလည်ယုံကြည်ပါသည်။ ကျွန်တော် ဒိုင်ယာရီရေးခဲ့သော ကိုးနှစ် သက်တမ်းက ကျွန်တော့်ကို ဒိုင်ယာရီနှင့် ပတ်သက်ပြီး ပညာတွေ သင်ပေးခဲ့ပြီး ဖြစ်သည်။

ပထမဦးစွာ ကျွန်တော်က တစ်နေ့တာကို အစအဆုံး ရေးသည် ဟု ဆိုခဲ့သည်။ အမှန်ပင်။ မနက်မိုးလင်းက မိုးချုပ် ဘာတွေလုပ်ခဲ့ သည်ကို သေသေချာချာ တိတိကျကျ ရေးသည်။ ‘ဒိုင်ယာရီ=နေ့စဉ် မှတ်တမ်း’ ဆိုသည်ကို ပြည့်ဝစွာ ပုံဖော်ခြင်းဟု ဆိုနိုင်သည်။ မြန်မာလို ရေးရ၍ တော်တော်လေး တွင်ကျယ်သည်။ ရေးချင်သည့်အကြောင်း အရာ စုံအောင်ရေးခွင့်ရသည်။

ရုတ်တရက် အင်္ဂလိပ်လို ပြောင်းရေးလိုက်သည်။ ရေးချင် တိုင်း မရေးနိုင်တော့။ ရှေ့က ဆိုခဲ့သည့်အတိုင်း အင်္ဂလိပ်စာ အခက် အခဲကြောင့်။ သို့သော် တစ်နေ့တာ လုပ်ဆောင်သမျှကတော့ အင်္ဂလိပ် လို မှတ်တမ်းတင်နိုင်ခဲ့သေးသည်။ စရေးသည်မှ ထိုအချိန်အထိ ကျွန် တော်က ဒိုင်ယာရီရေးဖို့ အချိန်ပေးပြီး သတ်သတ်မှတ်မှတ် ရေးလေ့ရှိ ခဲ့၍ တစ်နေ့တာကိစ္စ စုံစေ့အောင် ရေးနိုင်တာဖြစ်သည်။

ကျွန်တော် ဒိုင်ယာရီကို မြန်မာလိုရေးခဲ့သော သက်တမ်းက ၁၉၉၄ မှ ၁၉၉၈ (၅)နှစ်နီးပါး။ အင်္ဂလိပ်လိုရေးခဲ့သော သက်တမ်းက ၁၉၉၈ မှ ၂၀၀၁ အထိ (၄)နှစ်။ အချိန်ရ၍ ပြန်ဖတ်တိုင်း မြန်မာလိုရေး ခဲ့သည့် အပိုင်းတွေက ကျွန်တော့်ကို ပညာတွေ တစ်လှေကြီး ပေးတော့ သည်။

ဘယ်လိုပေးသနည်း။ အနီးဆုံး ဥပမာနှင့် ဆိုပါမည်။ ကျွန် တော်က စာမေးပွဲ ဖြေသည့်နေ့နှင့် ဒိုင်ယာရီကို စခဲ့ကြောင်း ဆိုခဲ့ပြီး ပြီ။ နောက်စာမေးပွဲမှတော့ ဒိုင်ယာရီထဲက မှတ်တမ်းမှာ ကျွန်တော် ဘယ်ဘာသာက ဘာဖြစ်ခဲ့တာ ပြန်ကြည့်၍ သိပြီး ဘယ်ဘာသာကို ဖိမှဖြစ်မည်ဟုတွေးကာ ကြိုတင်ပြင်ဆင်နိုင်ခဲ့ပါသည်။ ဒါက မြင်လွယ် သော ဥပမာကို ဆိုရခြင်းပါ။

နေ့စဉ်ဖြတ်သန်းမှုတွေထဲက ဆိုပါမည်။ မိသားစုနှင့်ဖြစ်ဖြစ်၊ ပတ်ဝန်းကျင်နှင့်ဖြစ်ဖြစ်၊ အလုပ်ထဲမှာဖြစ်ဖြစ် ပြဿနာတစ်ခုတက် သည် ဆိုပါစို့။ ဒိုင်ယာရီ ချရေးပြီး ကိုယ့်ဘာသာ အဖြေရှာ၍ရသည်။

မိမိမှားနေလျှင် ဘာကစမှားသလဲ၊ ဘာကြောင့်မှားသလဲ၊ နောက်မှားအောင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲဆိုသော ဖြစ်ပြီးသမျှ သင်ခန်းစာယူနိုင်ခြင်း၊ နောက်တစ်ကြိမ်မဖြစ်အောင် ကြိုတင်ပြင်ဆင်ခြင်းတွေ လုပ်ခွင့်ရလာသည်။

ထို့ပြင် တစ်နေ့တာ လုပ်ငန်းတွေကို နေ့စဉ်မှတ်တမ်း ရေးရဖန်များသောအခါ ဘယ်အချိန်တွေက ဟာနေ၍ ဘယ်အချိန်တွေက အလုပ်ထပ်လုပ်လို့ရမည်။ ဘယ်အချိန်တွေမှာ ဘာတွေကို လျှော့ချ၍ ဘယ်လိုကိစ္စတွေနှင့် အစားထိုးမည် စတာတွေ မြင်လာသည်။

နောက်တစ်ခုက မွေးနေ့ရောက်တိုင်း ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ပိုဆင်ခြင်မိလာသည်။ ပြီးခဲ့သည့် တစ်နှစ်က ဘာတွေလုပ်ခဲ့ပြီလဲ။ နောက်နှစ် ဘာတွေလုပ်မလဲ သုံးသပ်လာမိ၍ တစ်နေ့ချင်း မှတ်တမ်းများက တစ်နှစ်တာကို ညွှန်ပြလာသည်။ ထို့နောက် အနာဂတ်အတွက် ဘယ်အရွယ်မှာ ဘာဖြစ်အောင် လုပ်မည်ဆိုပြီး သက်တမ်းအလိုက် စီမံကိန်းတွေပါ ချလာနိုင်သည်။ မိသားစုအတွက်၊ လူတွေအတွက်၊ နိုင်ငံအတွက် ပြီးခဲ့သည့်နှစ်တွေမှာ ဘာတွေလုပ်ခဲ့ပြီး နောက် ဘာတွေလုပ်ပေးရမလဲ သုံးသပ်တတ်လာသည်။ တစ်နေ့ချင်းစီနှင့် တစ်နှစ်ချင်းစီကပင် လူ့ဘဝကို ဖြစ်စေလေရာ မိမိဘဝ၏ တိုးတက်မှုကို ဒိုင်ယာရီက လမ်းညွှန်လာသည်နှင့် တူသည်။

ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်ပင်လျှင် ဒိုင်ယာရီကို ပြန်ဖတ်ရပြီး ကိုယ့်အမှားကို တွေ့သောအခါ ရှက်ရ၏။ ပြန်ပြင်မိ၏။ ကိုယ့်အောင်မြင်မှုကို တွေ့သောအခါ နောက်တစ်ခါ ထပ်ရဖို့ အားသုံးချင်စိတ်တွေ ဖြစ်၏။ အောင်မြင်မှုကို သည်ထက် ပိုတပ်မက်ပြင်းပြလာ၏။ ဒါကို တစ်နည်းအားဖြင့် ဆိုရလျှင် ကျွန်တော် မှတ်သားခဲ့သော နေ့စဉ်အဖြစ် အပျက်တွေက ကျွန်တော့်ကို စကားပြောကာ ကောင်းကျိုးတွေ ပေးခဲ့ခြင်းဟု ဆိုရမည်။ သည့်ထက်ရှင်းအောင် ဆိုရလျှင် ဒိုင်ယာရီက စကားပြောခြင်းပင်။

သည်နေ့ လူငယ်တွေက ဖျော်ဖြေရေးပစ္စည်း၊ ဇိမ်ခံပစ္စည်း တွေမှာ နစ်ဝင်တတ်သည်။ တစ်ဖက်မှာ ကျောင်း၊ သင်တန်းတွေနှင့် နပန်းလုံးနေသူတွေလည်း ရှိသည်။ ဘယ်သူပဲဖြစ်ဖြစ် ဒိုင်ယာရီဟု ဆိုနေကြသော နေ့စဉ်မှတ်တမ်းကို ရေးသင့်သည်ဟု ကျွန်တော် ဆိုချင် ပါသည်။

တချို့လူငယ်တွေကတော့ ဒိုင်ယာရီကို Darling I Always Remember You (DIARY)ဟု ကိုယ်သိသောအတွေးနှင့် ကြိုက် သလိုယူကာ ဒိုင်ယာရီ လက်ဆောင်ပေးလေ့ရှိကြသည်။ ဒိုင်ယာရီ၏ အဓိပ္ပာယ်ကို ပိုမိုနားလည်ပြီး အနှစ်သာရကို ပြည့်ဝစွာ စုပ်ယူနိုင်ကာ ထိုအတွေးနှင့် လက်ဆောင်ပေးလျှင် ပေးသူရော ရသူပါ ပိုပြီးအကျိုး ရှိလိမ့်မည်။

ကျွန်တော်ကတော့ ခင်မင်သူ သူငယ်ချင်းတွေကို ကြိုတိုင်း ဒိုင်ယာရီရေးဖို့ တိုက်တွန်းလေ့ရှိသလို လက်ဆောင်ပေးဖို့ အခွင့်ကြို လာတိုင်း ဒိုင်ယာရီကိုပါ ပေးခဲ့လေ့ရှိပါသည်။

ဒိုင်ယာရီ၏ စာမျက်နှာများက လွတ်လပ်ပါသည်။ မြန်မာ၊ အင်္ဂလိပ် ကြိုက်သလို ရေးခွင့်ရှိပါသည်။ မိမိရေးချင်သော အကြောင်း အရာတွေကို စိတ်ထဲရှိသမျှ ချရေးနိုင်သည်။ တချို့ကလည်း ဒိုင်ယာရီ က ရေးသူကို ပြန်သတ်တတ်သည်ဟု ဆိုပါသည်။ နေ့စဉ်ဖြစ်ပျက် သမျှ အကုန်ရေးဆိုရာ၌ ကိုယ့်ဘာသာ ချင့်ချိန်ရမည့်အပိုင်း ရှိပါ သည်။ မည်သူ့ကိုမျှ ပေးမဖတ်ဘဲ ကိုယ့်ဘာသာ သိမ်းထားရုံသာဆို လျှင် ဆန္ဒရှိသလို ချရေးပြီး မိမိဒိုင်ယာရီကို လုံခြုံအောင် လျှို့ဝှက်သိမ်း ဆည်းရပေမည်။ အများဖတ်နိုင်အောင်ဆိုလျှင်တော့ ချရေးသင့်တာ မရေးသင့်တာ ချင့်ချိန်ပြီးမှ အများဖတ်နိုင်သည့် အကြောင်းအရာတွေ ကိုသာ ချရေးရပေမည်။

ဒိုင်ယာရီထဲက အကြောင်းအရာက ကိုယ့်ကို ပြန်သတ်မည် ဆိုလျှင် ထိုဖြစ်စဉ်မျိုးကို ကိုယ်က နဂိုကတည်းက မလုပ်မိအောင် ကြိုးစား၍ လုပ်ခဲ့မိလျှင်တောင် ဒိုင်ယာရီကို ရှောင်၍ ရေးရပါတော့မည်။

ဒိုင်ယာရီ၏ လုံခြုံမှုကတော့ မိမိသိမ်းဆည်းရသည့် ပတ်ဝန်းကျင်၊ နေရာ၊ မိမိရေးသားသည့် အကြောင်းအရာ၏ ဘေးပတ်ဝန်းကျင်ကို ရိုက်ခတ်မှု အနည်းအများတို့နှင့် သက်ဆိုင်ပါသည်။

မိမိတို့ မိသားစုဝင်များသည် သူ့စည်း၊ ကိုယ့်စည်းနှင့် နေ တတ်ပါက ကိစ္စမရှိသော်လည်း ဟိုကိုင်သည်ကိုင်၊ ဟိုလှန်သည်လှန် တစ်ယောက်လောက် ပါလာလျှင်တော့ မိမိခံစားချက်၊ ခံယူချက်၊ အားသာချက်၊ အားနည်းချက်များကိုသိကာ လှောင်ရယ်ခံရလျှင်လည်း ခံရနိုင်၏။ မုန်းတီးလျှင်လည်း မုန်းတီးသွားနိုင်၏။

ကျွန်တော့် ခံယူချက်ကတော့ ဒိုင်ယာရီရေးခြင်းသည် သူများ အတွက်မဟုတ်၍ ပြစ်ရာမလိုဟု ခံယူပါသည်။ သို့သော် ကျွန်တော့် ဘဝအတွက် ပစ္စုပ္ပန်၊ အတိတ်၊ အနာဂတ်တို့နှင့် စပ်လျဉ်း၍ သင်ခန်းစာ ထုတ်ယူစရာ၊ ပညာပေးစရာ၊ ရှောင်စရာအားလုံးကိုတော့ ကျွန်တော့် ဒိုင်ယာရီထဲကထုတ်ကာ နောင်တစ်ချိန်မှာ မျှပေးခဲ့မည်ကတော့ အသေ အချာပင်။ ကျွန်တော် ရေးနေသမျှ ဒိုင်ယာရီများကိုတော့ မည်သူ့ကိုမျှ ပေးမပြခဲ့ပါ။

ရေးသောအကြောင်းအရာ စုံသော်လည်း ကျွန်တော်တို့ မိသားစု သည် စည်းကမ်းနှင့်နေတတ်၍ မြင်သည့်တိုင် ယူဖတ်လေ့မရှိခဲ့ပါ။ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်ကလည်း ရေးစရာရှိလျှင် မိသားစု၊ လုပ်ငန်းခွင်၊ သူငယ်ချင်း အားလုံးနှင့် ပတ်သက်သမျှ ချရေးခဲ့၍ အကောင်းအဆိုး တွေက ဒိုင်ယာရီထဲမှာ ရောပြွမ်းနေသောအခါ ကျွန်တော့် စာအုပ်ပုံ တွေကို တို့ထိခြင်းမပြုသော မိသားစုဝင်တွေကို ကျေးဇူးတင်ရပါသည်။

အချိန်ရလျှင်တော့ တစ်နေ့တာ ဆောင်ရွက်သမျှ ချရေးထား သင့်ပါသည်။ သူများဖတ်မိ၍ ရယ်စရာဖြစ်ကောင်း ဖြစ်နိုင်ပါသည်။ ရယ်ကြပါစေ။ ဒိုင်ယာရီရေးသက် ကြာလာလျှင် ဘယ်လိုကိစ္စမျိုးကို ချရေး သင့်သည်၊ ဘယ်လိုကိစ္စမျိုးကို ချမရေးသင့် ဆိုတာကအစ သိလာပြီး အကျယ်ရေးခြင်း၊ အကျဉ်းရေးခြင်းတွေကိုပါ နားလည်လာပါလိမ့်မည်။

အင်္ဂလိပ်လို၊ မြန်မာလို ကျွမ်းကျင်ရာ လိမ္မာဆိုသလို ဘယ်ဘာသာနှင့် ရေးရမည်ကို ခွဲခြားစိတ်ဖြာလာတတ်ပါလိမ့်မည်။

နောက်တစ်ခုက ဒိုင်ယာရီသည် ဝယ်မှ ရေးဖြစ်သည် မဟုတ် ဆိုတာကို သိရပါသည်။ စာအုပ်အလွတ်နှင့် ရက်စွဲတပ်ရေးလျှင်လည်း ထိုစာအုပ်က ဒိုင်ယာရီ ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။ တကယ်ရေးချင်လျှင်တော့ ဒိုင်ယာရီကို သင့်အနားမှာပင် ရှာဖွေတွေ့ရှိပါလိမ့်မည်။

အကယ်၍ ဒိုင်ယာရီများကို အနားမှာ ရှာဖွေတွေ့ရှိပြီဆိုလျှင် ဖြင့် ဒိုင်ယာရီက သင့်ကို စကားပြောမှာကတော့ အသေအချာပင်။ ထိုအခါ၌ သင်တစ်ယောက်တည်းရှိနေလည်း အထီးမကျန်တော့ပါ။ ဒိုင်ယာရီက သင်ဖတ်ဖူးသော စာအုပ်များလို ကိုယ်တွေ့စစ်စစ်များ ဖြင့် သင်ခန်းစာပေးပါလိမ့်မည်။

ထိုသင်ခန်းစာတွေသည် မိမိဘဝထဲက ရတာဖြစ်သည်။ သို့သော် ဖြစ်ခဲ့ချိန်မှာ တစ်ခါတည်း ရခဲ့တာမဟုတ်သည့် အသိဉာဏ်ပညာ၊ သင်ခန်းစာမျိုး ဖြစ်သည်။ ဒိုင်ယာရီကတစ်ဆင့် ရလိုက်တာမျိုးဖြစ်၍ တန်ဖိုးရှိပေသည်။

လူငယ်တစ်ယောက် အရွယ်ရောက်လာလျှင် ဒိုင်ယာရီထဲမှာ စကားပြောကြည့်စေချင်ပါသည်။ သိပ်မကြာသော ကာလမှာပင် ဒိုင်ယာရီက ထိုသူငယ်ကို ရှေ့သို့တိုးတက်စေမည့် စကားလှလှတွေ ပြန်ပြောပါလိမ့်မည်။ ထိုအခါ၌ ဒိုင်ယာရီ ရေးရခြင်းကို ပြည့်ပြည့်ဝဝ နားလည်လာကာ ဒိုင်ယာရီ၏ အကျိုးကျေးဇူးကို ပိုမိုသိမြင်၍ ဘဝကို မှားယွင်းမှုနည်းပါးစွာ ဖြတ်သန်းနိုင်သော လူငယ်တစ်ယောက်အဖြစ် အသက်ဝင်လာမည်ဟု ကျွန်တော် ယုံကြည်နေမိပါသည်။ ။

မူခင်းရှုထောင့် ရသစုံမဂ္ဂဇင်း
နိုဝင်ဘာလ၊ ၂၀၀၂ ခုနှစ်။

“မြန်မာရနံ့ မြန်မာအတွေး”

“လာလာလေ လိုက်ခဲ့တော့
 တို့စရိုက် တို့ဘာသာ
 နှစ်ဆန်းခါ ပိတောက်ကြွားချိန်မို့
 ကစားကာ ရေကြည်ကြည်နဲ့
 ပီပေသည် မြန်မာမျိုးကိုလ
 တိုးဆင့်၍ချစ်ခဲ့တာ”

သည်ကဗျာစာပိုဒ်လေးသည် ၁၉၆၇ ခုနှစ်၊ ပထမအကြိမ် ထုတ်၊ အထက်တန်း ကဗျာလက်ရွေးစင်စာအုပ်နှင့် ခေတ်စမ်းကဗျာ များ၊ ပထမတွဲတွင်လည်း ဂန္ထဝင်လောက မဂ္ဂဇင်း ၁၂၉၄ ခုနှစ်၊ တပို့တွဲ၊ တပေါင်းမှ ကောက်နုတ်ဖော်ပြထားသော ဆရာဇော်ဂျီ၏ ‘တစ်ခုသော သင်္ကြန်အခါ’ ကဗျာ၏ ပထမဆုံး စာပိုဒ်ပင် ဖြစ်ပါသည်။

အမျိုးသားစာဆိုကြီးဟု တင်စားခေါ်ဝေါ်ရသော ဆရာဇော်ဂျီ ၏ ထို ‘တစ်ခုသော သင်္ကြန်အခါ’ သည် မြန်မာတို့၏ နှစ်ကူးနှင့် နှစ်ဆန်းအခါသမယတို့၏ အကောင်းဆုံး ပုံရိပ်တစ်ခုဟုဆိုသော် ရနိုင် လေသည်။ ကျွန်တော်တို့ လက်လှမ်းမီနိုင်သေးသော အတိတ်၏ အရိပ်တစ်ခုဟုဆိုလျှင်လည်း ရပါလိမ့်မည်။

ဆရာဇော်ဂျီ၏ ကဗျာကို ပြန်လည်ဖတ်ရှုချိန်၌ ထိုပထမပိုဒ်ကို ဖတ်ရင်းမှာပင် ကျွန်တော့် အတွေးထဲ၌ ယနေ့ခေတ် သင်္ကြန်၏ ပုံရိပ်များ ဝင်ရောက်လာပါတော့သည်။ ဆရာက သူ့ကဗျာထဲ၌ သင်္ကြန်ကို ပုံဖော်ရာတွင် -

“ကစားကာ ရေကြည်ကြည်နဲ့၊ ပီပေသည် မြန်မာမျိုးကိုလ၊ တိုးဆင့်၍ ချစ်ခဲ့တာ” ဟု ဆိုခဲ့သည်။ ထိုအခါ ကျွန်တော်တို့ လက်တွေ့ ရင်ဆိုင်နေရသော သင်္ကြန်များသည် ရေကြည်ကြည်နှင့်ရော ဟုတ်ပါ သလား။ မြန်မာရော ပီသပါသလား။ တကယ်ရော ချစ်ဖို့ကောင်းပါ သလားဆိုသည်ကို ဆင်ခြင်ဖို့ လိုလာပါတော့သည်။

ဝမ်းနည်းစရာ ကောင်းလှပါသည်။ ယနေ့ခေတ်နှင့် ချိန်ထိုး လိုက်လျှင် ဆရာဇော်ဂျီ၏ ‘တစ်ခုသော သင်္ကြန်အခါ’ သည် တကယ့် ကို ဟိုတုန်းက ‘တစ်ခုသော သင်္ကြန်အခါ’ ဖြစ်သွားရပါပြီ။

သင်္ကြန်ကို လူတော်တော်များများက ရေကစားရန်အတွက် သာ စိတ်ဝင်စားကြပါသည်။ သင်္ကြန်၏ အဓိပ္ပာယ်နှင့် အနှစ်သာရကို စိတ်မဝင်စားကြပါ။ ခေတ်၏ တောင်းဆိုမှုနှင့် ပြောင်းလဲမှုကြောင့်ဟု ဆိုလျှင် ရသော်လည်း မြန်မာဖြစ်နေသရွေ့ သင်္ကြန်၏ အနှစ်သာရကို ပြည့်ပြည့်ဝဝ နားလည်သင့်လေသည်။ စင်စစ် ‘သင်္ကြန်’ ဆိုသည်မှာ သင်္ကြန်ဆိုသော ပါဠိသက္ကတမှ ဆင်းသက်လာပြီး ကူးပြောင်းခြင်းဟု အဓိပ္ပာယ်ရကြောင်း၊ အတာဆိုသည်မှာ မြန်မာဝေါဟာရဖြစ်ပြီး အတိုင်းအတာဟု အဓိပ္ပာယ်ရ၍ နှစ်တစ်ခုမှ တစ်ခုသို့ ကူးပြောင်းသော ကြားကာလကို အတာဟုခေါ်ကြောင်း ကျွန်တော် မှတ်သားဖူးလေ သည်။ ဤသို့ဆိုလျှင် မြန်မာတို့၏ အတာသင်္ကြန်သည် နှစ်တစ်ခုမှ တစ်ခုသို့ ကူးပြောင်းခြင်း အတိုင်းအတာကိုပင် ခေါ်သည်ဟု မှတ်ယူရ ပေမည်။

ဤသို့ဆိုလျှင် သင်္ကြန်၏ အနှစ်သာရမှာ ရှင်းလင်းပေါ်လွင် နေပေပြီ။ နှစ်ဟောင်းမှ နှစ်သစ်သို့ ကူးပြောင်းသည်။ ထိုသို့ကူးပြောင်း

ခွန်အားရှိသော စာ ခွန်အားရှိသော လူငယ်
ရာတွင် နှစ်ဟောင်းမှ အညစ်အကြေးများကို နှစ်သစ်သို့ ပါမသွားစေရန်
ရေဖြင့် သွန်းလောင်းဆေးကြောသည်။ ထို့ကြောင့် ရေပွဲတော်ဟုလည်း
ခေါ်နိုင်သည်။ သည်လိုသတ်မှတ်၍ရသည်။ သို့သော် ထိုရေဖြင့်လောင်း
၍ နှစ်ကူးခြင်းကိုပင် ပုံသဏ္ဍာန်အမျိုးမျိုးဖြင့် ဖော်ဆောင်လာခဲ့ကြရာ
ယနေ့ ကျွန်တော်တို့ ကြုံတွေ့နေရသော သင်္ကြန်သည် အချိန်ကာလ၏
ရွေ့လျားမှုနှင့်အတူ ပြောင်းလဲလာသော သင်္ကြန်ဖြစ်လာရာ ရေဖြင့်
လောင်း၍ သန့်စင်မွန်မြတ်သော သင်္ကြန်ဖြစ်ရမည့်အစား အညစ်
အကြေးများဖြင့် စွန်းထင်းနေသော သင်္ကြန်ဖြစ်လာပါတော့သည်။

ရှေးမြန်မာဘုရင်များလက်ထက်က သင်္ကြန်တွင် သပြေခက်
နှင့် ရေပက်သည်ဟု မှတ်သားဖူးသည်။ ကျွန်တော်တို့ခေတ်မှာ ထိုသို့
ပက်စရာ မြို့ပေါ်မှာ သပြေခက် ရှားပါးလှပါသည်။ ထို့ကြောင့် သပြေ
ခက်နှင့် ရေပက်မရသောအခါ ရေခွက်နှင့် ပက်ပါသည်။ သဘာဝကျ
ပါသည်။ ရှေးခေတ်ကအတိုင်း ကျွန်တော်တို့ ကြိုးစားဖို့ မလိုပါ။
သို့သော် ကျွန်တော်တို့ ထိန်းသိမ်းခဲ့သော ရေပက်သည့် အစဉ်အလာ
မှာ ယဉ်ကျေးမှုလေး မပျောက်ဖို့ လိုပါသည်။

သပြေခက်နှင့်ပက်ခြင်းက မြို့ပေါ်မှာ သင်္ကြန်ပွဲတော် ဖွင့်ပွဲ
အခမ်းအနားတွေမှာသာရှိပြီး နယ်တွေမှာပင် မရှိတော့။ ကိစ္စမရှိ။
သင်္ကြန်မှာ ရေပက်သည်ဆိုသော ယဉ်ကျေးမှုအစဉ်အလာကို သိမ်မွေ့
စွာ ထိန်းသိမ်းထားလျှင်ပင် ကျေနပ်စရာ ကောင်းလှပေပြီ။ ခုတော့
ထိုသို့မဟုတ်။ ကျွန်တော်တို့ သင်္ကြန်များသည် သိကြားမင်း ဆင်းရဲသာ
မဟုတ် ဘီလူးသရဲများလည်း ထွက်လာ၍ ရေကစားနေသလားဟု
ထင်ရအောင် ကြမ်းတမ်းသောအသွင်များ ဆောင်နေလေပြီ။

ပထမတော့ ရေခွက်နှင့် ပက်ပါသည်။ လမ်းလျှောက်သူကို
လောင်းသည်။ ကားနှင့်လာသူကို ပက်သည်။ နောက်တော့ ခေတ်မီလာ
သည်။ မော်တာနှင့် ပိုက်တွေနှင့် ဖြစ်ကုန်သည်။ ဖြစ်သည်မှ တော်ရုံ
တန်ရုံ မဟုတ်။ ပိုက်သေးသေး၊ ခေါင်းသေးသေး ရေအားပြင်းပြင်း၊

စူးစူးရှရှ ခံစားစေရမည့် ရေပက်မှုမှသည် မီးသတ်ပိုက်လို ရေလုံးကြီးကြီး ရေအားပြင်းပြင်း မူးဝေနာကျင်စေနိုင်လောက်အောင် ခံစားနိုင်သည့် ရေပက်မှုအထိ ဖြစ်သည်။ ဒါက လူငယ်ပိုင်းနှင့် လူလတ်ပိုင်းများ အပါအဝင် လူကြီးပိုင်း အချို့မှာပါ ပက်လေ့ရှိသောလေ။

သင်္ကြန်ဆိုမှတော့ ကလေးတွေကိုလည်း ချန်ထား၍မရ။ သူတို့ကတော့ ပိုက်သေးသေး ရေပြွတ်၊ ရေခွက်မှစကာ နောက်ပိုင်း တိုးတက်လာ၍ စတီးလ်ပြွတ်အဆင့်ထိ ရောက်လာသည်။ ကလေးအားနှင့် ပက်၍ တော်ရုံတန်ရုံ ဘာမျှမဖြစ်။ သို့သော် ပိုက်၊ ရေပြွတ်၊ ရေခွက်ကြီးတွေ မနိုင်သော ကလေးလက်ကို နို့ဆီခွက် ထည့်ပေးလိုက်သော အခါ ခွက်စောင်းခုတ်သည်ဟူသော ဝေါဟာရသစ်သည် ကျွန်တော်တို့ မြန်မာ့ရိုးရာသင်္ကြန်မှာ ပေါ်ထွက်လာပါတော့သည်။ အမှန်ကတော့ ထိုသို့ ခွက်စောင်းခုတ်ခြင်းသည် ကလေးက စသော်လည်း လူကြီးတွေက အကောင်အထည်ဖော်သောကြောင့် တွင်ကျယ်သွားရခြင်း ဖြစ်သည်။ လူတစ်ယောက်ကို ရိုးရိုးတန်းတန်း ရေပက်ရမည့်အစား နာကျင်စေလိုသည့် စိတ်လေးလည်းစွက်ကာ နို့ဆီခွက် (သို့မဟုတ်) ပလတ်စတစ်ခွက်သေးသေးနှင့် တစောင်းလွဲကာ အားရပါးရ ခုတ်ရခြင်းက နှစ်ဟောင်းက အညစ်အကြေးကို ဆေးကြောခြင်း ဖြစ်နိုင်ပါတော့မည်လား။ ရေအပက်ခံရသူက စိတ်ဆိုး၍ ပြန်ပြောလျှင်၊ ခွက်စောင်းခုတ်တတ်သူ၏လက်က ခွက်လွတ်သွား၍ အပက်ခံရသူကို သွားမှန်လျှင် ပြဿနာတက်၊ ရေလောင်းသူနှင့် စကားများ ရန်ဖြစ်ကြသည့်အခါ ထိုသင်္ကြန်မျိုးကရော ပျော်စရာကောင်းပါတော့မည်လား။

ပိုက်လုံးဖြင့် ရေပက်သူတွေရော ကြည့်ပါဦး။ တချို့က တကယ် ရေပက်ချင်စိတ်နှင့် ပက်သည်။ တချို့က ကိုယ်ချင်းမစာမနာ အံကြိတ်ကာပင် ပိုက်နှင့်ထိုးလိုက်သေးသည်။ ပိုက်ဖြင့်ထိုးတော့လည်း မတ်တတ်ပင် ရပ်၍မရအောင် မတော်တရော် နေရာတွေပါ လိုက်ထိုးသည်။ သင်္ကြန်ထုံးစံ အမိုးဖွင့်ကားနှင့် လည်ကြ၍ နောက်ခန်းပါလာသူ အား

လုံးသည် သူတို့ရေပက်သူများ၏ ပစ်မှတ်များသဖွယ် ခံကြရရာ မဏ္ဍပ်မှ လှမ်းပက်သော ရေလုံးကို ရှောင်နိုင်ခံနိုင်သော်လည်း ကားနားကပ်၍ မတော်တရော်ကိုမှ ပိုက်နှင့်လိုက်ထိုးသူများကိုတော့ မခံနိုင်တော့ပါ။ ရေပက်သူတွေ ပုံစံကလည်း ရေပက်သည်နှင့် မတူတော့ဘဲ လူသတ်သည်နှင့် တူလာပါတော့သည်။

လွန်ခဲ့သော ဆယ်နှစ်ဝန်းကျင်က သင်္ကြန်တစ်ခုမှာ ကျွန်တော် အပါအဝင် သူငယ်ချင်းများ ကားနှင့် လျှောက်လည်ခဲ့ကြဖူးသည်။ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်၏ သားရေစစ်စစ်ဖြင့်လုပ်ထားသော ဂျာကင်ကြီး ရေပိုက်ဒဏ်ကြောင့် ကျောတည့်တည့်မှ ကွဲသွားသည်။ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်ပင်လျှင် နားထဲသို့ ပိုက်တွေနှင့် အထိုးခံရ၍ သင်္ကြန်အပြီးမှာ နားထဲမှ သွေးထွက်ကာ အနာဖြစ်သွားသည်။ ဆရာဝန်က သင်္ကြန်ဆို မလည်ခိုင်းတော့။ ကျွန်တော်လည်း မလည်ရဲတော့။ ဒါက ကျွန်တော်တစ်ဦးအနေဖြင့် ပြောခြင်းဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်လိုလူတွေ ဘယ်နှယောက် ရှိသွားပြီဆိုတာ မသိနိုင်။ ထိုမျှမက သင်္ကြန်တစ်မနက်၊ တစ်ညနေလည်ပြီးတိုင်း မျက်နှာမှာ ထူအမ်းအမ်း စပ်ဖျဉ်းဖျဉ်းနှင့် ခံစားခဲ့ရသည်ကို မမေ့သေး။ ရေပိုက်များ၏ ပစ်မှတ်ထဲမှာ ကျွန်တော်တို့ ပါခဲ့သည် မဟုတ်လား။

သင်္ကြန်၏ ပိုက်လုံးဖြင့် ရေပက်သော အလေ့အထနောက်မှာ ကပ်ဝင်လာသည်ကတော့ မည်သည့်နိုင်ငံမှာမျှ မရှိသော ရေပူဖောင်းများပင်။ ရိုးရိုးပူဖောင်းသေးသေးကို ရေထည့်၊ တံတားပေါ်၊ အိမ်မြင့်မြင့်ပေါ်မှ လှမ်းထု၊ မှန်လျှင် ဝမ်းသာ၍ တချို့ပူဖောင်းက ကွဲသွား၊ တချို့က မကွဲ၊ အထုခံရသူက ကောက်ပြီး ပြန်ထု၊ နောက်ဆုံး ပြဿနာတက်။ သည်မှာပဲ ရေပူဖောင်း ဝယ်မရ၍ ပလတ်စတစ်အိတ်ကို ရေထည့်ကာ ထုသော ရေအိတ်များလည်း ပေါ်လာပြန်ရာ အမိန့်ထုတ်၍ တားရသည့် အဆင့်ကိုပင် ရောက်သွားခဲ့လေသည်။ ထိုတားမြစ်မိန့်ကြောင့်ပင် ထောင်ကျမှာစိုး၍ ရေပူဖောင်း တစ်စခန်း ရပ်သွားခဲ့ဖူးပါသည်။ မရပ်ဘဲ ကျန်နေသည်ကတော့ 'ပိုက်လုံးယဉ်ကျေးမှု' ပင်။

m g v . c o m

‘မကောင်းသော အကျင့်များသည် မသိမသာ မထင်မရှား သော အတိုင်းအတာများအားဖြင့် တစ်နေ့တခြား ကြီးထွားသွားစမြဲ ဖြစ်သည်ဟူသော စကားတစ်ခုရှိသည်’ ဟု ဆရာဖေမြင့်၏ ‘အောင် မြင်မှု ချမ်းသာသုခနှင့် ဓနဥစ္စာ’ ဆိုသော စာအုပ်ထဲမှ ဖတ်၍မှတ် သားဖူးသည်။ ယခုလည်း ထိုအတိုင်း ဖြစ်သွားခြင်းပင်။ ပိုက်လုံးဖြင့် ထိုး၍ အားမရ၊ ခွက်စောင်းခုတ်၍ ထုသည့်အဆင့်သို့ ရောက်သွား ခြင်းပင်။ ထိုအခါ ကျွန်တော်တို့ မြန်မာ့ရိုးရာယဉ်ကျေးမှု အတာသင်္ကြန် ထဲမှာ ဘယ်သောအခါမျှ မပါခဲ့သော ဝေါဟာရများကို ကျွန်တော်တို့ မြင်တွေ့ကြားသိလာရလေပြီ။ ‘ပက်၊ လောင်း’ ဆိုသော ဝေါဟာရ များအစား ထိုး၊ ခုတ်၊ ထု ဆိုသော နားနှင့်ပင်မခံနိုင်သည့် ဝေါဟာရများ ခေတ်စားလာခဲ့ကြပြီ မဟုတ်ပါလား။

မကောင်းသော အကျင့်များက ထိုမျှ သန္ဓေတည်ရုံမဟုတ်။ သူတို့ပက်နေသောရေမှာပါ ဆက်လက်ကြီးထွားသွားသည်ဟု ဆိုရ ပေဦးမည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ရိုးရိုးရေဖြင့် ပက်နေရာမှ ပထမ တော့ ရေမွှေးထည့်သည်။ နောက်တော့ ဆပ်ပြာရည်နှင့် ပက်သည်။ တချို့က ပြောင်သလို နောက်သလိုနှင့် ထိုဆပ်ပြာရည်ဖြင့် ခေါင်းကို လောင်းကာ ခေါင်းလျှော်ပေးသည်ဟုဆို၍ ခေါင်းကိုပင် ပွတ်ပေးသေး သည်။ မိန်းကလေးတွေ အများစုခံရ၏။

ဟိုးရှေးကတည်းက အမွှေးနံ့သာနှင့်ရော၍ ရေပက်သည့် အစဉ်အလာရှိခဲ့ကြောင်း မှတ်သားဖူးသည်။ ထို့ကြောင့် ယခုခေတ် ရေမွှေးရေတာ ဘာမျှမပြောလို။ ရေအသန့်မဟုတ်၍ မျက်စိထဲမဝင်စေ ဖို့တော့ ပက်သူတွေဘက်က သတိပြုရမည်။ ဆပ်ပြာရည်ကျတော့ ပိုဆိုးလာသည်။ သည်ဘက်ခေတ် ဆပ်ပြာမှုန့်တွေမှာ မျက်လုံးထဲဝင် လျှင် ဘယ်လို၊ မျက်စိထဲ ဝင်လျှင်၊ ဘယ်လို လိုအပ်လျှင် ကျေးဇူးပြုပြီး ဆေးရုံသွားပါ စသည်ဖြင့် သတိပေးချက်များပါနေရာ ဆပ်ပြာရည်နှင့် အပက်ခံရသူတစ်ယောက်အတွက် မည်မျှထိခိုက်နစ်နာစေမည်ကို

ခွန်အားရှိသော စာ ခွန်အားရှိသော လူငယ်

တွေး ကြည့်လျှင် သိနိုင်ပါသည်။ ထိုသို့ ဆပ်ပြာရည်နှင့် ပက်သူများ သည် လမ်းလျှောက်သည့်သူကိုသာမက ကားပေါ်ပါ လူကိုပါ ပုံးလိုက်ပက် တတ်သေးရာ အမြုပ်ထနေသည့် ဆပ်ပြာရည်ကို ထိ ကုန်သော ရေပက်ခံရသူမှာ သင်္ကြန်၏ ပျော်ရွှင်မှုရသ ပျောက်ကုန် ပါတော့သည်။

တစ်ဖန် ရန်ငြိုးထားသူအချင်းချင်း မသမာသည့်နည်းဖြင့် သင်္ကြန်တွင် ရောကာ အက်ဆစ်နှင့်ပက်သည့် သတင်းမျိုးလည်း ကြား ရသေးရာ တစ်နေ့တခြား ကြီးထွားသွားသည့် မကောင်းသော အကျင့် များဟုဆိုလျှင် လွန်ပါမည်လား။

အထက်ပါ ကိစ္စမျိုးတွေက ရေပက်သူအမည်ခံတွေဘက်က သင်္ကြန်ကို ရုပ်ဆိုးစေသည့် ဖြစ်စဉ်များကို တင်ပြခြင်းဖြစ်သည်။ အပက်ခံရသူတွေဘက်က ကြည့်ပါဦး။ ပျော်ရွှင်မှုနည်းနည်း၊ စိတ် ဆင်းရဲမှုများများသာ တွေ့ရလေတော့သည်။

ရေပက်ခံသူများသည် ဟိုရှေးတုန်းက အချင်းချင်း သင်္ကြန် ပီသစွာ ပက်ကြ၍ အေးချမ်းစွာ ရေကစားနိုင်ကြ၏။ သည်ဘက်ခေတ် မှာတော့ လမ်းလျှောက်ထွက်၍ ရေပက်ခံသူပင် ဘယ်အချိန် ခွက် စောင်းခုတ်ခံရမလဲတွေးရင်း ကျောမလုံချင်။ ကားနှင့်ထွက်လည်သူတွေ ကျတော့ ကြည့်ပါ။ ဘယ်တုန်းကမျှ မသုံးဘဲထားသော တဘက် အကောင်းစားထူထူကြီးများကို အချမ်းဒဏ်ခံနိုင်ရန်အတွက်ဆိုသည် ထက် ရေပိုက်ဒဏ်၊ ခွက်စောင်းဒဏ်ခံနိုင်ဖို့ လုံလုံခြုံခြုံဖြစ်အောင် အကာအကွယ်အဖြစ် ဆောင်ရသည့်သဘောဖြင့် ယူဆောင်နေရသည်။

မဏ္ဍပ်တစ်ခု၏ ရှေ့ကိုရောက်လျှင် ကိုယ်ပေါ်ရောက်လာမည့် ရေကို ကြည်ကြည်နူးနူး ခံယူရမည့်အစား ကြောက်လန့်တကြား အချင်း ချင်း စုပြုံတိုးကပ်ကာ ခေါင်းငုံ့၊ တဘက်ခြံ၍ ရေပိုက်နှင့်ထိုးမည်ကို ထိတ်လန့်နေရကတည်းက ထိုသူတွေမှာ ပျော်စရာရှိပါဦးမည်လား။ သင်္ကြန်ရောက်လျှင် မဖြစ်မနေ လည်မည်ဟုတွေးကာ လည်သာလည်

နေကြသည်။ သူတို့တွေမှာ ပျော်ရွှင်မှု နည်းပါးသည်ဆိုလျှင် လက်ခံနိုင်မည်လား။ အမှန်မှာ သူတို့က ထိုသို့ ကြောက်လန့်တကြားနှင့် ရှောင်ရတိမ်းရာ၊ စတိတ်ရှိုးစင်လေးတွေလျှင် ငေးမောရာ၊ ဟေးလားဝါးလား အော်ဟစ်ရာ၊ ကားတစ်စီးနှင့်တစ်စီး တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် စည်းမရှိကမ်းမရှိ လှမ်းစနောက်ရသည်ကိုပင် ပျော်စရာဟု ခံယူကာ ရေပက်ခံထွက်ကြခြင်းပင်။ သင်္ကြန်၏ အနှစ်သာရ အပြည့်အဝနှင့် ပျော်ရသည်မျိုး မရှိသလောက်ရှား၍ သင်္ကြန်ကို ခုတုံးလုပ်ကာ အမြတ်ထုတ်၍ ပျော်ရသော နည်းမျိုးစုံဖြင့်သာ ပျော်ရသည်ကို သူတို့ မသိကြ။

တကယ်တော့ ရေပက်သူက ယဉ်ယဉ်ကျေးကျေး ထိန်းထိန်း သိမ်းသိမ်း ဖြစ်လာလျှင် အပက်ခံရသူတွေ ထွက်လည်ရတာလည်း ပျော်စရာကောင်းမည်မှာ အမှန်ပင်။ ခုတော့ တစ်နှစ်လာလည်း သည်ပုံ၊ တစ်နှစ်လာလည်း သည်တိုင်းနှင့် ရိုးရာယဉ်ကျေးမှုသင်္ကြန်၏ ဓလေ့သည် 'ကုသိုလ်ကောင်းမှုပြုခြင်း' တည်းဟူသော အဋ္ဌေအသက်လောက်သာ ကျန်တော့ပြီး ကျန်အပိုင်းများကတော့ စက်ဆုပ်ရွံရှာဖွယ်ကောင်းနေပေပြီ။

တစ်ဖန် ထိုသင်္ကြန်အတွင်းသို့ စတိတ်ရှိုးလှိုင်း၊ ဘီယာအရက်လှိုင်း စသည်ဖြင့် ယစ်မူးစရာလှိုင်းတို့ တစ်ခုပြီးတစ်ခု ရိုက်ပုတ်လာသောအခါ ကျွန်တော်တို့ တွေ့မြင်ရသော သင်္ကြန်သည် ရီဝေဝေနှင့် ပေါက်ကွဲလွယ်သော သင်္ကြန်ဖြစ်လာပါတော့သည်။ ရေပက်ခံသူများက အချမ်းဒဏ်ခံနိုင်ရန် ဘီယာ၊ အရက် စသည်တို့ကို သောက်သည်။ ကားမောင်းသူကပါ သောက်သည်။ စတိတ်ရှိုးစင်တွေရှေ့၊ မဏ္ဍပ်တွေရှေ့ရောက်လျှင် ဆူညံနေသော တီးလုံးများနှင့်ရောကာ အော်ဟစ်တွန့်လိမ် ကခုန်နေသည်မှာ စီးလာသောကားက တယိမ်းယိမ်း၊ တဝုန်းဝုန်း။ လူတွေကြည့်တော့လည်း ကားပေါ်က အရှိန်လွန် မထိန်းနိုင်၍ ပြုတ်ကျသူကျ၊ ထိုသူမျိုးပင် နောက်တော့ မသေသင့်ဘဲ သေကြ၊

လူကောင်းဘဝမှ ဒုက္ခိတဖြစ်ရဆိုတာမျိုး ကြားသိတွေ့ကြုံလာသည်။

သင်္ကြန်တစ်ခုမှာ ကျွန်တော့်အမေ ဆေးရုံတက်နေစဉ် အမေနှင့်အတူ ခွဲခန်းဝင်ရသော ဆယ့်ရှစ်နှစ်အရွယ် ကောင်မလေး မိဘများနှင့် ကျွန်တော်တို့ စကားစပ်မိကြတော့ သင်္ကြန်မှာ ကားနှင့်လျှောက်လည်ရင်း ကားမှောက်သည်ဟု ဆိုသည်။ သူနှင့် အတူပါသည့်သူများထဲမှ သေသည့်လူက သေသွား၏။ တချို့ ကလေးအမေများ ပါသည်။ ကျန်ရစ်သည့်ကလေးက သူ့အမေမတွေ့၍ အော်ငိုသည်တဲ့။ ကျန်သူတွေလည်း အကျိုးအပွဲများချည်းသာ။ ထိုအခါ သူတို့နှင့် ပတ်သက်သူတွေ ပြောနေသော စကားကတော့ သင်္ကြန်ဆို နောက် ဘယ်တော့မှ မလည်ရဆိုသော စကားသာဖြစ်သည်။ သည်လိုအဖြစ်မျိုးတွေက ဘယ်လောက်ရှိနေပြီလဲ ဆိုသည်ကို ကျွန်တော်တို့ မသိနိုင်။

သင်္ကြန်ရောက်၍ ဆေးရုံမှာ ဆရာဝန်၊ ဆရာမများ အလုပ်ပိုရခြင်း၊ ဂျူတီချထားခံရခြင်းမှာ တာဝန်ဟု ဆိုနိုင်သော်လည်း သည်သင်္ကြန်ကြောင့် မဖြစ်သင့်တာဖြစ်ပြီး ဆေးရုံကို မလာသင့်ဘဲ ရောက်လာရခြင်းကတော့ ဆရာဝန်တွေအတွက်လည်း မကောင်း၊ ရောက်လာသူ လူနာအတွက်လည်း မကောင်း၊ ယဉ်ကျေးပါသည်ဆိုသော ကျွန်တော်တို့ မြန်မာတွေအတွက်လည်း မကောင်း။ သည်လိုအဖြစ်မျိုးတွေ့ကြုံလာရဖန် များသောအခါ ကျွန်တော်တို့၏ ရိုးရာယဉ်ကျေးမှု သင်္ကြန်သည် နှစ်သစ်ကူးပွဲတော်၊ ရေပွဲတော်နှင့် မတူတော့ဘဲ စည်းနှင့်ကမ်းနှင့် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်ပင် မထိန်းသိမ်းနိုင်သောသူတွေကြောင့် လူသတ်ပွဲတော်ကြီးနှင့် တူလာသည်ကတော့ အမှန်ပင်။

တစ်ခါတုန်းက သင်္ကြန်တစ်ခုမှာ နိုင်ငံခြားသူ အမျိုးသမီးကြီးများက ကျွန်တော်တို့ကို 'Happy New Year' ဟု ပြုံးရွှင်ရယ်မောကာ လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်တာ ကြုံရ၏။ စောစောကပြောခဲ့သော ဖြစ်ရပ်မျိုးတွေ တွေ့ကြုံနေရ၍ ပြန်သာနှုတ်ဆက်လိုက်ရသည်။ ကျွန်တော်တို့ နှစ်သစ်ကူးပွဲတော်သည် တကယ်ပျော်စရာကောင်း၊ မကောင်း

mye.com

အတွေးတွေ ဝင်မိသေး၏။

ဒေါက်တာသိန်းလွင်၏ ‘ရှေ့သို့တက်လှမ်း ဘဝအောင်ပန်း’ စာအုပ်ထဲမှာ မူရင်းစာအုပ်ရေးသားသူ ‘အိုရီဆန်ဆွက်မာဒင်န်’ က ‘ကမ္ဘာလောကတွင် လူသားသည်သာ ကြီးကျယ်ပါသည်။ လူသားတွင် အကျင့်စာရိတ္တမှအပ အခြားကြီးကျယ်စရာ မရှိ။ အကျင့်စာရိတ္တသည်သာ ကြီးကျယ်မှုကို ဖြစ်စေပါသည်’ ဟု ဆိုထားသည်။

ကျွန်တော်တို့ ရိုးရာယဉ်ကျေးမှု သင်္ကြန်ဆိုသည်မှာတော့ ပါးစပ်နှင့်ပတ်သက်၍ အကျင့်စာရိတ္တ မကောင်းကြဘူးပဲ။ ပါးစပ် အကျင့်မကောင်း၍လည်း အထက်က ဆိုခဲ့သလို ကားမှောက်၊ ကား တိုက်တွေ ဖြစ်လာခြင်းပင်။ သင်္ကြန်ကို လျှောက်လည်သော ယောက်ျား လေးမှန်လျှင် ဘီယာလေး၊ အရက်လေးသောက်မှ သင်္ကြန်လည်ရတာ အရသာရှိသည်ဟု ထင်လာကြသည်။ ထို့အတူ ပေါက်ကရ နားမကြား ဝံ့စကားတွေ အော်ရမှ ပျော်ရသည် ထင်လာကြသည်။ ဒါက ပါးစပ် စာရိတ္တ။ ဝတ်စားပုံ အကျင့်စာရိတ္တကျတော့ ကြည့်ပါ။ သင်္ကြန်မှာ လွတ်လွတ်လပ်လပ် ကြိုက်သလို ဝတ်စားဆင်ယင်၍ရသည်ဟု မိမိ ဘာသာ ဆုံးဖြတ်ကြကာ ဆံပင်ကွက်တိကွက်ကျား ဆေးဆိုး၍ အဝတ် အစားကအစ အမေရိကန်ရုပ်ရှင်ကားများထဲက လမ်းသရဲဆန်ဆန် လုပ်လာကြသည်မှာ နောက်ဆုံး သူတို့စီးလာသော ကားပင်မခံနိုင်။ တံခါးကသတ်သတ်၊ အမိုးကသတ်သတ်၊ ကားကိုယ်ထည်က သတ် သတ်နှင့် ကားတစ်စီးလုံး ဆေးတွေလျှောက်မှုတ်ထားသည်မှာလည်း ကြောင်ကြောင်ကျားကျား။

တစ်ခါတုန်းက တစ်ခုသော သင်္ကြန်၏ စတိတ်ရှိုးရှေ့မှာရပ် ၍ ငေးနေသော ကျွန်တော်တို့ သူငယ်ချင်းတွေမှာ အထက်က ပုံစံမျိုး နှင့် ကားတစ်စီး စင်ရှေ့က ဖြတ်မောင်း၍ လိုက်ကြည့်သောအခါ စင်ပေါ်က တကယ့်နာမည်ကြီး ဆံပင်ဖားလျားနှင့် ဟဲဗီးရော့ခ် အဆိုရှင် များနှင့် သူတို့ကို တီးပေးနေသော တီးဝိုင်းမှ ဆံပင်ရှည်ရှည်နှင့် အတီး

သမားများကပင် ထိုကားကို အံ့အားသင့်ကာ လိုက်ငေးခဲ့သည်ကို တွေ့ဖူးခဲ့လေသည်။ အားလုံးကတော့ လူစွမ်းကောင်းချည်းပါပဲဟု ဆိုရမလိုပင်။

ပြီးတော့ သင်္ကြန်တစ်ခုမှာ ကြုံလိုက်ရသည့် မည်သူက ထွင်လိုက်မှန်းမသိသော နှစ်ဆန်းတစ်ရက်မှာ ရေပက်ရသည်ဆိုသော စကား။ ဒါကလည်း ရှင်းပါသည်။ သင်္ကြန်ဆိုသည်ကို အဓိပ္ပာယ်အပြည့်အဝ နားမလည်၍ သူများပြောတာ ယုံသူတွေခံလိုက်ရခြင်းပင်။ နှစ်ဟောင်းက အညစ်အကြေးကို ဆေးကြောပါသည်ဆိုမှတော့ နှစ်ဆန်းတစ်ရက်နေ့ ရေပက်စရာ လိုပါဦးမည်လား။ နှစ်တစ်နှစ်မှ တစ်နှစ်သို့ ကူးပြောင်းခြင်း အတိုင်းအတာမှာ ရေဖြင့် နှစ်ဟောင်းက အညစ်အကြေးကို ဆေးကြောသည်ဟု ယူဆပြီး၍ နှစ်သစ်မှာ (သို့မဟုတ်) နှစ်ဆန်းတစ်ရက်မှာ ပြုလုပ်စရာသည် ကုသိုလ်ကောင်းမှုသာ ရှိတော့သည်။ ရေကစားသည့် အရှိန်မသတ်နိုင်ဘဲ ထပ်ပြီးအပျော်ကျူးဖို့ သင့်ပါမည်လား။

သည်ကိစ္စကတော့ အဓိကက လူငယ်တွေကြောင့်ဟု ဆိုရမည်။ ထိုကိစ္စကြောင့်ပင် သူတို့အပျော်ကို သူတို့မထိန်းနိုင်၍ အရှိန်မသေသေးဘဲ နှစ်ဆန်းတစ်ရက်နေ့ ဘုရားသွားသူတွေကို ရေလိုက်ပက်ရာမှ အပက်ခံရသူတွေ၏ ဆွေမျိုးမောင်နှမတွေနှင့် ရိုက်ပုတ်ပွဲတွေ ဖြစ်ကုန်သည်ကို ကျွန်တော်နေခဲ့သော ရပ်ကွက်တစ်ခု၏ လမ်းတစ်လမ်းမှာ မျက်မြင်ကိုယ်တွေ့ ကြုံဖူးသည်။

ဤမျှဆိုလျှင် ကျွန်တော်တို့ သင်္ကြန်၏ ပုံရိပ်အချို့ကို ဖမ်းစား၍ ရလောက်ပြီ ထင်ပါသည်။ သို့ရာတွင် တစ်ဖက်မှာ အကျည်းတန် သလောက် တစ်ဖက်မှာ အလှတရားနှင့် ပြည့်နေသည်ကိုလည်း မေ့ထား၍မရပါ။ ထိုအခါ ဆရာဇော်ဂျီ၏ ‘တစ်ခုသော သင်္ကြန်အခါ’ ကဗျာထဲက -

“နှစ်သစ်ကူးတဲ့၊ တန်ခူးခါမှာ၊ ဒါနက တဝေဝေ၊ ရေတွေက

တရွဲရွဲ၊ ပျော်ပွဲက တဝင့်ဝင့်၊ ကဲလိုသာဆင့်ရော၊ အရွယ်သင့် အရွယ်ငယ်
မြန်မာတွေ ထည်လိုက်ကြ ”

ဆိုသော ကဗျာစာပိုဒ်ကိုလည်း ဖတ်ရှုဆင်ခြင်မိပြန်ပါသည်။
ဇီဝိတဒါနပြုပွဲ၊ သက်ကြီးရွယ်အိုများကို ခေါင်းလျှော်၍ ခြေသည်း
လက်သည်း ညှပ်ပေးပွဲ၊ အလှူဒါနပြုပွဲနှင့် ပရိတ်တရားတော်များ
ရွတ်ဖတ်ပွဲများဖြင့် သင်္ကြန်၏ ကျက်သရေ တိုးဝေနေသည်ကို ကျွန်တော်
တို့ မြင်တွေ့ခံစားနေရမြဲ မဟုတ်လား။

သို့သော် ကျွန်တော်တို့ ရိုးရာသင်္ကြန်သည် ငှက်ပျံလှည့်ပွဲထက်
သရုပ်ပျက်သော ပျော်ပွဲက ပို၍ကဲနေသည်ဟုသာ ဆိုရပေတော့မည်။
ဟိုတုန်းကအမြင်ဖြင့် ဆရာဇော်ဂျီ၏ ‘အရွယ်သင့်၊ အရွယ်ငယ်၊ မြန်မာ
တွေ ထည်လိုက်ကြ’ ဟု ရေးခဲ့သော်လည်း သင်္ကြန်ကြောင့် မြန်မာ
ပီသစွာ တကယ်ထည်၊ မထည်ကို ကျွန်တော်တို့ ယခုခေတ် လူကြီး
လူငယ်မကျန် သတိချပ်သင့်ပေသည်။ သင်္ကြန်ပန်း (သို့မဟုတ်) မြန်မာ
တို့၏ သင်္ကေတပန်းဖြစ်သော ပိတောက်ပန်းသည်ပင် အတုပေါ်နေပြီ
ဖြစ်ရာ ကြာလျှင် ကျွန်တော်တို့၏ သင်္ကြန်သည် သင်္ကြန်အနှစ်သာရ
ကင်းစွာ သင်္ကြန်အမည်ခံ သင်္ကြန်အတုကြီးဖြစ်သွားမှာ စိုးရလေသည်။
လောလောဆယ်မှာပင် ဟိုတုန်းက ဆရာဇော်ဂျီ ရေးသားခဲ့သော မြန်မာ
တို့၏ ‘တစ်ခုသော သင်္ကြန်အခါ’ သည် တကယ့်ကို ‘တစ်ခုသော
သင်္ကြန်အခါ’ ဖြစ်နေပြီ မဟုတ်ပါလား။

‘လူ၏ တစ်သမတ်တည်းသော စိတ်ထားသည် အတွေးတွေ
အမျိုးမျိုးကို လမ်းကြောင်းတစ်ခုပေါ်သို့ ဦးတည်ပြီး တွန်းပို့တတ်
သည်။ လေတိုက်ရာဘက်သို့ ရေလှိုင်းများ လိမ့်သကဲ့သို့တည်း’
ဟု ‘ဘိုင်ရွန်’ ဆိုသူက ပြောဖူးကြောင်း ဒေါက်တာသိန်းလွင်၏ ‘ရှေ့
သို့တက်လှမ်း ဘဝအောင်ပန်း’ စာအုပ်ထဲမှ မှတ်သားဖူးပါသည်။

လေပြန်လောင်းသုတ်၍ ရွက်ဟောင်းတို့ ပြုတ်ကုန်လေပြီ။
ပုရစ်နု၊ ပုရစ်ဖူးလေးတွေ စီရရီ တွေ့ရပြီ။ တူးပို့ တူးပို့သံလေးတွေ

ဟိုမှသည်မှ ကြားလာရ၏။ ကချင်ချင်ချင်သူတို့ စင်ပေါ်တက်ဖို့ ဟန်ရေး ပြင်ကြသည်။ ‘ဗေထိ’ ဆိုလျှင် ကျွန်တော်တို့ မြန်မာတွေ ရင်ချင်ချင် ကြသည်။ အဝေးဆီမှ တိုက်ခတ်လာသော လေပြည်နွေးမှာပင် ပိ တောက်ရနံ့တွေ ပါလာသယောင် ထင်ရ၏။ စစ်စစ် ပိတောက်ရနံ့ မဟုတ်။ ကျွန်တော်တို့ မြန်မာတွေ၏ မြန်မာရနံ့ ဖြစ်သည်။

သည်မြန်မာရနံ့ကိုပင် ကျွန်တော်တို့တွေ ဖျောက်ဖျက်ပစ်ဖို့ ကြိုးစားဦးမည်လား။ လူကြီးတွေမှာသာမက လူငယ်တွေမှာပါ တာဝန် ရှိသည်။ မြန်မာရနံ့ကို ရှုရှိုက်ချင်လျှင် ကျွန်တော်တို့ မြန်မာလူမျိုး တွေကသာ ထိန်းသိမ်းရပေမည်။ ထိုသို့ထိန်းသိမ်းရန်အတွက် ကျွန် တော်တို့မှာ မြန်မာလို တွေးတတ်ဖို့ လိုပါသည်။ ‘ဘိုင်ရွန်’ ၏ စကား အရဆိုလျှင် ကျွန်တော်တို့ အတွေးများကို စစ်မှန်သော လမ်းကြောင်း တစ်ခုပေါ်သို့ ‘မြန်မာ’ ဆိုသည့် တစ်သမတ်တည်းသော စိတ်ထားဖြင့် တွန်းပို့ဖို့ပင် ဖြစ်ပါသည်။

ယခု မြန်မာရနံ့လေးတွေ ရလာပြီဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်တို့ အားလုံး မြန်မာအတွေးလေးများ ထည့်ထားစေချင်သည်။ ။

မူခင်းရှုထောင့် ရသစုံမဂ္ဂဇင်း
ဧပြီလ၊ ၂၀၀၀ ပြည့်နှစ်။

မိုက်သောသူများ ထွက်ခဲ့ပြီ

ကျွန်တော်တို့နှင့် ဆွေမျိုးအရင်းအချာတွေလို ရင်းနှီးပြီး အတူ နေခဲ့ရသော မိတ်ဆွေမိသားစုတစ်စု ရှိခဲ့ဖူးသည်။ ထိုမိသားစုမှာ သမီး တွေများသော်လည်း ထူးထူးခြားခြား ရှားရှားပါးပါး ဆိုရမည့် သား လေးတစ်ယောက်တည်း ရှိခဲ့၏။ မိဘများက သမီးများထဲက တစ်ဦး တည်းသောသားမို့ သူတို့သားကို အချစ်ပို အလိုလိုက်ခဲ့ကြသည်။ မိဘ များက ချစ်သလို နှမလေးတွေကလည်း ချစ်ကြ၏။

အချိန်တန် အရွယ်ရောက်တော့ သူတို့မောင်၊ သူတို့သားသည် အသောက်အစား၊ အပျော်အပါးလေး ဖက်လာ၏။ တစ်စထက်တစ်စ ပိုဆိုးလာသောအခါ မိဘကို ဆဲရေးတိုင်းထွာလာတတ်၏။ နှမတွေ လည်း အိမ်ထောင်ကျ၍ သူတို့မောင်ကို ဂရုမစိုက်နိုင်၊ ဆဲမှာစိုး၍ ကြောက်တာလည်း ပါသည်။ မိဘတွေလည်း အသက်ကြီး၍ မသွန်သင် နိုင် ဖြစ်လာသောအခါ သူ့ဘဝက ပိုပိုဆိုးလာ၏။ ကျောင်းလည်း မနေတော့။

တကယ်ဆို သူ့မှာ အရွယ်ရှိ၏၊ ရုပ်ရည်ရှိ၏၊ လူငယ်ဆိုသော ဂုဏ်ပုဒ်ရှိ၏။ အလုပ်တစ်ခုကို သေသေချာချာ သွန်သင်ပြသလျှင် တတ်လွယ်၊ မြင်လွယ်သော အရည်အချင်းလည်း ရှိ၏။ စွဲစွဲမြဲမြဲ

လုပ်တတ်သော အကျင့်လည်း ရှိ၏။ သူ ဂီတာတီးတတ်၏။ ရံဖန်ရံခါ သန်းခေါင်ကျော် ညဘက် အိမ်ရှေ့ထွက် ဂီတာတီးနေလျှင် အိမ်နီးနား ချင်းတွေက သူ့ဆိုပုံဆိုဟန်၊ တီးပုံတီးကွက်ကို သဘောကျကာ ကွယ်ရာ မှာပင် ချီးမွမ်းယူရ၏။

သို့သော် ကျွန်တော်တို့နှင့် ဝေးသွားခဲ့သည့် ကာလတစ်ခုမှာ တော့ သူ့အရည်အချင်းတွေအားလုံး ပျောက်နေလေပြီ။ သူ့မှတ်ဉာဏ် မှာ ဝေဝေဝါးဝါး၊ အသိတရားတွေလည်း မရှိတော့။ သူနှင့် ကျွန်တော် တို့ ဆုံမိချိန်မှာ သူပြောသော စကားတွေက တောင်တစ်စ၊ မြောက်တစ်စ ဘုရားစာကိုရွတ်ရင်း သီချင်းကောက်ဆိုလိုဆို။ တကယ်ဆို သူက ငယ်ဘဝ ကို ပိုင်ဆိုင်ထားတုန်း ရှိသေး၏။ လူငယ်လေးတွေ ဂီတာတီးလျှင်ပင် သူက အမှားတွေကို ရံဖန်ရံခါ ဝင်ထောက်ရင်း သီချင်းလိုက်ဆိုတုန်း။

မထင်မှတ်သည့်တစ်နေ့ သူ့အသက် သုံးဆယ့်ငါးနှစ် ဝန်းကျင် လောက်မှာ အိမ်ကနေ ဘယ်ထွက်သွားမှန်းမသိအောင် သူပျောက်သွား သည်။ မိဘတွေ မရှိတော့၍ နှမတွေက စုံစမ်းကြသည်။ ရဲကို အကြောင်း ကြား၏။ တစ်နေရာမှာ လူတစ်ယောက် မူးပြီးလဲနေပြီဆိုလျှင် သူတို့ မြို့နယ်က ရဲက သူတို့ကို လှမ်းအကြောင်းကြား၏။ သည်လိုနှင့် နှစ် တွေ၊ လတွေ မရေတွက်နိုင်။ အိမ်ကနေထွက်သွားသော သူ့ကို နှမ တွေက သေသလား၊ ရှင်သလားပင် မသိရတော့။ သည်နေ့ထိကို ဘယ် ရောက်နေမှန်း မသိတော့ခြင်းပင်။ သူ့အစ်မတွေလည်း ကြာတော့ မေ့မေ့ပျောက်ပျောက် ဖြစ်သွားကြ၏။

ထိုအဖြစ်အပျက်တွေကို ဆင်ခြင်ကြည့်တော့ အဓိက တရားခံ က 'အရက်' ဖြစ်သည်။ သည်အရက်ကို သူက စွဲလမ်းလွန်း၍ ငယ်စဉ် ကစ မသိမသာ သောက်ရင်း နောက်တော့ သိသိသာသာသောက် နောက်ဆုံးတော့ အသေထွက်လား၊ အရှင်ထွက်လား မသိရအောင် ထွက်သွားခဲ့လေပြီ။ ဒါက တစ်ခု။

နောက်တစ်ခုက အင်ဂျင်နီယာတစ်ဦးကို တက္ကသိုလ် ဒုတိယ

နှစ် အပြင်ဆောင်မှာ ကျွန်တော်နေခဲ့စဉ် ကြုံခဲ့ရတာဖြစ်သည်။ သူသည် အမူးလွန်ပြီး အဆောင်နားက ရွံ့အိုင်ထဲမှာ ဖင်ပေါ်ခေါင်းပေါ် လဲနေ၍ ကျွန်တော်နှင့် သူငယ်ချင်းက မချီကာ အဆောင်အခန်းထဲ ထည့်ပေးခဲ့ရသည်။ သူကတော့ ရှင်လျက်နှင့် အသေထွက် ထွက်နေသူ ဖြစ်လေသည်။ ဒါလည်း အရက်ကြောင့်ပင်။

‘စိတ္တေန နယတိလောကော စိတ်သည် လောကကြီးကို ဦးဆောင်၍နေ၏။ စိတ္တေန ပရိကဿတိ၊ စိတ္တဿကေ ဓမ္မဿ၊ သဗ္ဗေဝ ဝသမန္တဂူ - စိတ်သည် လောကကြီးကို ဆွဲငင်၍နေ၏။ လောကကြီးသည် တစ်ခုတည်းသော တရားဖြစ်သည့် စိတ်၏အလိုသို့ လိုက်ပါ၍ နေရ၏’

ဆိုသော တရားစကားများ ရှိပါသည်။ ‘စိတ်သာရှင်စော၊ ဘုရားဟော’ ဟု ဆိုကြသည် မဟုတ်လား။ မကောင်းသောအလုပ်ဟု ဘုရားက တရားနှင့် တားပါလျက် စိတ်ကို မထိန်းနိုင်ခဲ့ကြ။ သည်စိတ်ကြောင့် ကာယကလိုက်ကာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်လည်း ဒုက္ခပေး၏။ သူများကိုလည်း ဒုက္ခပေး၏။ သာဓကများစွာ ရှိနေပါသည်။

ဤစာမူရေးခင် ကာလလေးမှာတင် ကျွန်တော်တို့ ရပ်ကွက်နားမှာ အရက်နှင့် ပတ်သက်ပြီး အမှုတစ်ခု ဖြစ်သွားခဲ့သည်။ ဆိုက်ကားသမားတစ်ယောက် အရက်မူး၏။ သူက မကြာခဏ မူးတတ်သူ ဖြစ်သည်။ သို့သော် မူးပြီး ငြိမ်ငြိမ်မနေ။ လမ်းပေါ်သွားနေသူတွေက သူ့ကိုကြည့်လျှင် ထဆဲပြန်၏။ ဖြစ်ချင်တော့ သူက မူးပြီး လက်ဖက်ရည်ဆိုင်နား သွားဆဲနေ၏။ ထိုဆိုင်က အဖျော်သမားလေးက သူတို့နှင့် ခင်သည်။ ငယ်သူငယ်ချင်းတော့ မဟုတ်။ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်နားမှာ ဆိုက်ကားဂိတ်ထိုးထား၍ နေ့စဉ်တွေ့နေရာမှာ ခင်သွားပုံမျိုး။ ထိုအဖျော်သမားလေးက လူရိုးလူအေး ဖြစ်သည်။ အလုပ်ရှိလျှင် လုပ်နေ၍ မရှိလျှင် ခြင်းခတ်၊ ဂီတာတီးနေသူ ဖြစ်သည်။

သို့သော် ဆိုက်ကားသမား၊ အမူးသမားက ဘာတွေသွားပြီး

ခွန်အားရှိသော စာ ခွန်အားရှိသော လူငယ်

မခံချင်အောင် ပြောသည်မသိ။ ဟိုက ရိုက်လိုက်ရာ ဆိုက်ကားသမား အသက်ပါ ပါသွားတော့သည်။ မမူးလျှင် အကောင်း၊ မူးမှ ထိုသို့ဖြစ်ရ သည်ဆိုလျှင် ဘယ်သူ့အတွက်မှ မကောင်းပါ။ နေရင်းထိုင်ရင်း လူ ကောင်းတစ်ယောက် ထောင်ထဲရောက်ရသလို လူ့ဘဝမှာ ရှေ့ဆက်နေ ခွင့်ရဦးမည့် လူတစ်ယောက် မမျှော်လင့်ဘဲ သေဆုံးသွားရသည်။ အဖျော်သမားလေးဘက်မှကြည့်လျှင် ဒေါသကြောင့်ဟု ဆိုနိုင်သော် လည်း ထိုသို့ ဒေါသဖြစ်အောင် အရက်နှင့် မိတ်ဆွေဖွဲ့ထားသော လူတစ်ယောက်က အလိုလို လာရောက်ဆွပေးခဲ့သည်က တရားခံဖြစ် နေရာ အရင်းစစ်တော့ အမြစ်က 'အရက်' ဖြစ်နေလေသည်။ နောက် ဆုံးတော့ အရက်ကို ခုံမင်သူတစ်ဦးကတော့ အသေထွက် ထွက်သွား ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

(၂၈-၂-၂၀၀၀)ရက်နေ့ထုတ် မှုခင်းရှုထောင့်ဂျာနယ်မှလည်း အဆိုတော်တစ်ဦး ရပ်ထားသည့်ကားကို မူးပြီး ကားမောင်းလာသူ တစ်ဦးက ဝင်တိုက်မိရာ ကားတစ်စီးလုံး ရစရာမရှိအောင် ကြေမွသွား ၍ လမ်းလျှောက်လာသူနှစ်ဦးလည်း သေသွားရကြောင်း ဖတ်လိုက်ရရာ 'အရက်' ကြောင့် မိမိကိုယ်တိုင်သာမက သူများကိုပါ ဒုက္ခပေးတတ် သေးသည်ဟု အထင်အရှားပင်။

ဤသို့ဆိုလျှင် မကောင်းမှန်းသိလျက် ဘာလို့ သောက်ကြပါ သနည်း။ စဉ်းစားဖို့တော့ လိုလာပါသည်။ လောကီလမ်းညွှန်ထဲမှာ ဆရာကြီး ပီမိုးနင်းက 'စ၍သောက်သူများမှာ မူးယစ်ခြင်းကို ကောင်း သောအရသာဟူ၍ မှတ်ထင်ကြသောကြောင့် သောက်ခြင်းမဟုတ်။ အားနာ၍သော်လည်းကောင်း၊ အားကျ၍သော်လည်းကောင်း စ၍ သောက်ခြင်းဖြစ်ရာ လုံးလုံးကြီး စည်းစိမ်မရှိ၊ ဒုက္ခတစ်မျိုးပင် ဖြစ်၏။ ဒုက္ခကို အကျင့်ဖြစ်အောင် လုပ်ရခြင်းသည် လွယ်ကူသော အရာမဟုတ် ပေ။ သို့ဖြစ်လေရာ မသောက်ဘဲနေနိုင်သော အူရိုင်းအဖြစ်မှာ မသောက် ရခြင်းကြောင့် တစ်စုံတစ်ရာမျှ မဖြစ်။ သောက်ချင်သော တောင့်တခြင်း

ကလည်း ပူပြင်းစွာ နှိပ်စက်လာသည် မဟုတ်။ အကောင်းပြုကတော့ နေရာမှ မသောက်လျှင် မနေနိုင်သောအဖြစ်သို့ရောက်အောင် ဤ အကျင့်ဆိုးကို အတွေး၌ စိုက်ပျိုးရသောအလုပ်သည် အံ့ဖွယ်ရာတစ်ခု ဖြစ်လေသည်' ဟု ဆိုထားသည်။

မှန်ပါသည်။ လူမှုအသိုင်းအဝိုင်းမှာ ကျင်လည်နေသရွေ့ လူများနှင့် ဆက်ဆံရာ၌ ပေါင်းသင်းဆက်ဆံရေး ကဏ္ဍဆိုတာလည်း ရှိနေပါသည်။ ခင်မင်မှုရရန်၊ ရင်းနှီးမှုရရန် မိတ်ဖြစ်ဆွေဖြစ် တွေ့ဆုံ သည့် စားပွဲသောက်ပွဲလေးများ ရှိပါသည်။ သို့သော် ဤနေရာ၌ စား ပွဲသောက်ပွဲဆိုတိုင်း၊ မိတ်ဖြစ်ဆွေဖြစ်ဆိုတိုင်း အရက်၊ ဘီယာသောက် ဖို့ မဟုတ်ပါ။ တည်ခင်းသူက အချို့ရည်နှင့် တည်ခင်းလျှင် သောက် သူကလည်း အချို့ရည်ပဲ သောက်ပေလိမ့်မည်။ တည်ခင်းသူက အရက် နှင့် တည်ခင်းလျှင်တော့ တစ်ခါမျှ မသောက်ဖူးသူလည်း မိတ်ဖြစ် ဆွေဖြစ်ဆိုကာ သောက်ပါတော့သည်။

အမှန်တော့ မိတ်ဖြစ်ဆွေဖြစ်သည် လူလူချင်း မိတ်ဖြစ်ဆွေဖြစ် မဟုတ်တန်ရာ။ အများအားဖြင့် လူနှင့်အရက် စတင်၍ မိတ်ဖြစ်၊ ဆွေဖြစ် သွားသည်ကသာ များသည်ကို ကျွန်တော်တို့ မြင်တွေ့ကြားသိ နေရသည်။ မိတ်ဆက်ပွဲ၊ ဧည့်ခံပွဲ၊ တွေ့ဆုံနှုတ်ဆက်ပွဲ၊ ဘာပွဲညာပွဲ စသည်ဖြင့် ပွဲတွေကသာ နာမည်ပြောင်းသွားသည်။ လူမှုအသိုင်း အဝိုင်းမှာ မပြောင်းသည်က အရက်ပဲဖြစ်သည်။

အရက်မသောက်တတ်လျှင် အပေါင်းအသင်း မဝင်ဆံ့ဘူးဟု ဆိုရမည့်ခေတ်ကို ရောက်နေပြီလား မသိ။ ကျွန်တော်တို့ မြန်မာတွေ ဆင်ခြင်သုံးသပ်ဖို့တော့ ကောင်းလာပါသည်။ ကျွန်တော်တို့၏ ဘိုး ဘေးဘီဘင်များသည် လူချင်းတွေ့ဆုံရင်းနှီးဖို့ အများအားဖြင့် ရေနွေး ကြမ်းဖြင့်သာ တည်ခင်းလေ့ ရှိပါသည်။ အရက်နှင့် ဧည့်ခံသည်မှာ အနောက်တိုင်း အယူအဆသာ ဖြစ်ပါသည်။ ခေတ်တွေက ရင့်သထက် ရင့်လာပြီး ကျွန်တော်တို့ခေတ် ရောက်လာသောအခါ ဘီယာ၊ အရက်

ဆိုသော စကားက မကြားချင်၊ မမြင်ချင်အဆုံး ဖြစ်လာသည်မှာ ရင်လေး ဖွယ်ရာပင်။

ကျွန်တော်တက်နေသော အသက်မွေးဝမ်းကျောင်း တက္ကသိုလ် တစ်ခု၏ တတိယနှစ် စာမေးပွဲဖြေအပြီးနေ့မှာ ကျွန်တော်က အဆောင် မှာ သူငယ်ချင်းများနှင့်အိပ်ရန် လိုက်သွားခဲ့ဖူး၏။ အလျင်ဆုံး စာမေး ပွဲဖြေပြီး ရှစ်မိုင်နားက စားသောက်ဆိုင်ကိုသွား၊ သူတို့က အရက်သောက်၊ ကျွန်တော်က ထမင်းစား ပြီးတော့ သူတို့ မူးပြီး အင်းလျားကန်ပေါင် ပေါ်ရောက်၊ ကျွန်တော်က သူတို့ထပ်ဝယ်လာသော အရက်ထုပ်တွေ ဆွဲပေးရင်း သူတို့ကိုထိန်း၊ ကန်ပေါင်ပေါ်မှာ သူတို့နှင့်ခင်သော သူ ငယ်ချင်းတွေနှင့် ထပ်တွေ့တော့ ပုလင်းလိုက်ပါလာသော အရက်တွေ ထပ်ပေး၊ သူတို့ မူးနေ၍ ကွဲရှုကုန်မှာစိုးသောကြောင့် ကျွန်တော့်လွယ် အိတ်ထဲထည့်ယူ၊ ပြီးတော့ လှည်းတန်းကို လမ်းလျှောက်၊ အအေးတွေ သောက်၊ နောက်တော့ ကားစီးပြီး ကျွန်တော်တို့ကျောင်းက အဆောင် တွေသွား၊ မိန်းကလေးဆောင်ရှေ့ရောက်တော့ ရှက်ရကောင်းမှန်း မသိ၊ ကုန်းအော်လိုအော်၊ တွေ့သည့်သံပုံပေါ် ထိုးအိပ်လိုအိပ်။ ကျွန်တော်တို့ အိပ်မည့် ယောက်ျားလေးဆောင်တွေရောက်တော့ အရှိန်ရတဲ့ကောင် တွေက မူးပြီး ကျွန်တော့်ကို စရစ်၏။ ဟိုကန်သည်ကန်၊ အဆောင်က အခန်းထဲမှာ ဟိုအော်သည်အော်။ ထိုအချိန်မှာ ကျောင်းမှာ အင်မတန် ရိုးပါသည်ဟု ကျွန်တော်က ထင်ထားသော သူငယ်ချင်းတချို့ကလည်း အဆောင်ထဲကို အရက်ထုပ်လေးတွေ ဝှက်ယူလာပြီး ခိုးသောက်လို သောက်နှင့် မြင်တွေ့ရသည်။

ထိုအချိန်ကတည်းက ကျွန်တော်နှင့်ခင်သော သူငယ်ချင်းများ ကို အရက်သောက်ချိန်မှာ ကျွန်တော် မတွဲဖြစ်တော့။ သူတို့ ပုံမှန်ရှိနေ လျှင်တော့ ရင်းရင်းနှီးနှီး ပေါင်းနေမိသည်။ ရှင်းပါသည်။ ကျွန်တော်က သူတို့လို မသောက်တတ်၊ သူတို့ကို အမြဲတမ်းလည်း လိုက်မထိန်းနိုင်၊ သူတို့ရစ်တာလည်း မခံနိုင်။ သည်တော့ သူတို့ အရက်သောက်တော့